

— Poită bună, tovarășe! Eu ți-am dat lapte. Tu ce-mi dai? —

Desen de MIHAIL D. GION

URZICA

ANUL VI — Nr. 8 (110)

— 15 MAI 1954 —

16 PAGINI — 75 BANI

Cu respect

Tovarășului Zalt Filat, director al Trestului Pescăresc, Constanța

Iată, tovarășe director, că datorită dumneavoastră, anul acesta viligiatura la mare, ne-o facem înainte cu trei luni. Numai că de data asta, destinația noastră nu e nici Mamaia, nici Vasile Roaită. E Trestul Pescăresc Constanța, pe care-l conduceți de ni se rupe inima...

E drept că în această viligiatură n-am venit nici cu foaie de concediu, nici cu foaie de drum. Vă făgăduim însă, că vom face tot ce ne stă în putință ca dumneavoastră să le obțineți pe amândouă. Pentru că e foarte necesar, tovarășe director, să obțineți un grabnic concediu de boală. Altfel, nu vedem nicio șansă de însănătoșire... a Trestului Pescăresc pe care ați izbutit să-l transformați într-un șlr...

Singurii mulțumiți de directoratul și de metodele dumneavoastră de conducere, sînt peștii. Și de ce n-ar fi, dacă dela instalarea dumneavoastră în fruntea Trestului, nimeni și nimic nu le turbură apele? Nici cel mai neînsemnat peștișor n-are astăzi teamă că va cădea în plasă. Cum să nu vă fie recunoscătoare întreaga faună piscicolă, cînd mulțumită dumneavoastră milioane și milioane de pești au scăpat dela o moarte năpraznică, ferindu-i de a fi uciși în tigăi, înecați în ciorbe, sufocați în cutii, sau măcelăriți în ceașcă? De ce nu v-ar fi oare recunoscători, cînd numai mulțumită dumneavoastră peștii își duc o viață tihnită în adîncurile mării?

Iată cum grație acestei mărinimii, planul Trestului pe 1953 a rămas în urmă cu 32%, în ianuarie 1954 cu 44%, iar în februarie cu 52%. Dar, pe cît de mărinimoasă e purtarea dumneavoastră față de viețuitoarele marine, pe atît de uluitoare e purtarea tot a domniei voastre față de viețuitoarele de pe uscat, încadrate în Trestul Pescăresc Constanța.

Legătura cu masele de salariați o faceți de preferință prin intermediul înjurăturilor și amenințărilor. Gama acestor înjurături e atît de variată și atît de coplesitoare, încît salariații se întreabă adesea oftînd, dacă într-adevăr „mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim"... Pentru dumneavoastră, de pildă, tovarășul Filip Gheorghe nu e nici inginer, nici mecanic șef. E „bandit!“ Kahane Leopold pînă mai deunăzi un destoinic telegrafist, a devenit „nepsprăvit!“ Pe șeful secției protecția muncii l-ați calificat „sabotor“, iar inginerului Căpriță Octavian, căruia li purtați o deosebită stimă, i-ați ridicat în gura mare încadrarea, trecîndu-l dela funcția de „escroc de rînd“ la aceea de „derbedeu șef“. Cam în aceleași categorii vocabularistice i-ați încadrat și pe ceilalți muncitori și tehnicieni ai Trestului.

Dar ce-i al dumneavoastră e al dumneavoastră. Conștient că un om trebuie să-și croiască din vreme un drum în viață, vi l-ați croit: e drumul cu automobilul întreprinderii, pe care-l considerați ca un bun personal. După ce v-ați croit acest drum, l-ați mai croit și pe tovarășul Mendel, delegat al Ministerului Industriei Alimentare, care a îndrăznit să vă ceară unele date. În fața unei asemenea „obraznicii“, l-ați privit o clipă pe sub sprîncene, ați răsfoit repede, în gînd, dicționarul personal, și după cum am spus, l-ați croit cu un „bandit“, „escroc“ și „sabotor“ de nu s-a desmeticit omul decît tîrziu, cînd se afla în acceleratul de București. Ascundeți deasemeni, cu mult curaj, datele reale asupra producției, oricîcîteori vi le cer forurile superioare. De remarcate e și atitudinea dumneavoastră față de inginerul șef al întreprinderii Piscicole Constanța, pe care l-a împins păcatul să vă facă o vizită în interes de servicii. În momentul sosirii lui la Trest, i-ați zîmbit prietenește și i-ați deschis larg ușile, ca să-i puteți face vînt afară!

În producție, sînteți inovatorul unor metode foarte originale. Astfel, cele 16 taliene (unelte uriașe de pescuit) de cel mai modern tip, au fost transformate, în urma dispozițiilor dumneavoastră, în taliene primitive cu un randament mai mult decît slab. Vi s-a arătat că inovația aceasta duce la scăderea cantității de pește prins, dar a fost zadarnic. „Altul e motivul“, v-ați gîndit dumneavoastră. „Peștele de azi a devenit mai inteligent, mai descurcăreț. Nu e peștele de acum o sută de ani, naiv, fără experiență, care se lăsa mormit ca prostul!“ Argumentele științifice ale tehnicienilor nu v-au putut schimba decizia. I-ați privit de sus și ați rămas mai departe pe poziția dumneavoastră. Peștii vă priveau de jos, rămînînd și ei mai departe pe pozițiile lor...

Peste cîtva timp, ați dat o nouă dispoziție: toți mecanicii flotei pescărești de larg vor lăsa baltă reparațiile vaselor ce urmează să iasă la pescuit, și se vor prezenta de urgență la garașul Trestului pentru a repara motorul turismului! Au arătat oamenii că pescuitul nu poate aștepta, că vasele trebuie să iasă în larg, dar foarte revoltat, le-ați rețezat-o scurt: „Tovarăși, să păștrăm icarhia! Intii directorul, pe urmă peștii!“

Chiar așa stînd lucrurile, nu se poate spune totuși, că planul n-a fost îndeplinit. Nu! Într-un anumit sector, el a fost și depășit. E vorba de sectorul „casnic directorial“. Las' că-n acest sector s-a lucrat și foarte intens, planul fiind defalcat pe oameni: unii au ca sarcină să vă aprovizioneze cu icre negre, alții cu specialități de pește, alții cu capete de morun. Așa că în această direcție, planul a fost îndeplinit și depășit și cantitativ și pe sortimente.

Pentru a putea duce la bun sfîrșit aceste sarcini, ați avut grijă să vă înconjurați de o serie de oameni, de profesie „prieteni ai dumneavoastră“. Dar parcă numai la Trest dispuneți de prieteni? Pentru un om ca dumneavoastră, cu atîtea calități nu e greu să-și găsească prietenii pînă și în Direcția Generală a Industriei Peștelui. Nu e de mirare deci, că reclamațiile ajunse aici, rămîneau fără rezolvare. Asta n-a ținut însă prea multă vreme. După cîtva timp, reclamațiile au fost scoase din dosare și s-au luat severe măsuri contra... reclamanților! De unde să bănuiască reclamanții că icrele negre sînt atît de gustoase? De unde să bănuiască ei că ceace n-a putut rezolva capul dumneavoastră, au rezolvat-o cîteva capete de moruni...

Cu aceasta, tovarășe director, terminăm vizita făcută la Trestul pe care-l mai conduceți. Așteptăm cît mai grabnic răspunsul dumneavoastră.

Să sperăm că pînă la rezolvarea acestui caz n-o să vă mai fie somnul lin...

URZICA

TE POMENEȘTI CĂ...

— Acum că avem toate dosarele, ia să vedem noi dacă putem descoperi nisicalva rezerve interne prin întreprinderea noastră!

Desen de FRED GHENĂDESCU

CÎNTECUL LUI ACHIM

Cînd oamenii din satul meu l-au ales pe Achim ca să ne fie tată, eu, de bucurie, m-am amețit cu doi deți de răchie de șaizeci de focuri, și-am înginat o cintare ca-n vremea fecioriei mele, cînd muream de dragul fetelor. Acum să vă spun de ce m-am amețit cu răchie, și de ce am înginat cîntecul meu, cînd oamenii l-au ales pe Achim ca să primărească, adică să spun o vorbă mai nouă și mai cinstită, să ne fie președinte de șfat. Ascultați: Achim ăsta, cînd primăreau bogătanii, era ziuș. Lucra la unul, lucra la altul. Lucra pînă-l tăbăra foamea pe holde. Duminică, cum e datina la noi, la țărani, ieșeam în ulița mare și puneam țara la cale. Cînd îl întrebam pe Achim cum mai trăește, el zicea: „Mulțămesc, bine”. Apoi ofta și măsura cu privirea cerul, după care pleca încet cu ochii răstigniți în pămînt. Avea el gîndurile lui. Eu pe atunci eram văcarul satului. Azi nu mi-am schimbat slujba. Așa sînt eu. Țin la slujbă. De douăzeci de ani țin la ea, dar abia acum încep să slujesc ca lumea, să mă... stați o lecuță că am eu în calendarul capului o vorbă ce-am auzit-o dela un tractorist, da' uite că nu-mi vine pe limbă... Ei, fir-ar să fie de calendar... Eh! Mi-a venit! Am găsit vorba: calific. M-ați priceput?

Dar să nu pierd firul povestirii. Să vă istorisesc mai bine despre Achim. Eu socot, că nu e om în sat să-l cunoască pe Achim pînă-n adîncul inimii ca mine. Il cunosc de cînd eram atituca, de-o șchioapă. Nu mai vorbesc de vremea cînd eram flăcăi. Pe atunci, cînd se încrunta vreun bogătan la Achim — că, doamne mîndru fecior a mai fost Achim, mureau fetele după el, nu alta — eu stăteam deoparte, și dacă s-ar fi agățat cineva de Achim al meu, eram în stare să fac moarte de chiabur. Dar socot că nu trebuie să dau seamă în povestire despre fetele pe care le-a ȳcat Achim acum douăzeci de ani. Nu pentru că asta ar fi o hibă la cîntea lui de președinte. Alta-i buba: Achim are nevastă temătoare și dacă cineva i-ar spune în glumă că a văzut pe bărbatul ei cum făcea cu ochiul unei babe de douăzeci de ani, carte de despărțire n-ar băga, da' muștrului-lă să nu doarmă două nopți, i-ar face.

Dar uite că iar m-am abătut dela firul povestirii. Acum, poate să vă prindă mirarea: pe Achim sînt supărat. Și nu așa, de florile mărului. Să vă spun pricina: „astă iarnă a căpătat slujbă la noi, la Șfat, un agronom. Nu știu de unde venea. Destul și bine că agronomul ăsta a făcut un fel de școală unde se adunau țărani la învățatură de lucrarea pămîntului. Și, de două ori pe săptămîină, ne dăscălea. A făcut agronomul niște răsaduri de ne minunam ca pruncii cînd trec aeroplanelor pe sus. A adus și niște sticle bulbucate, cum sînt alea dela farmacie. În unele erau grăunțe, în altele un fel de prafuri. La început, cînd au auzit de școală, unii s-au înconțrat și ziceau că n-au trebuință de dăscăleala unui ȳngău care n-are tului sub nas. Ba, într-o zi, unii l-au înfruntat ca vorbe de ocară: „Vezi-ți de treabă, tovarășelule, că știm noi rînduiala pămîntului. Cînd plugăream noi, dumpeata nici n-ai avut de gînd să vii pe lume. Nici nu știi unde ne sînt ogoarele”. Da' supăra-l pe agronom dacă poți! N-a luat vorbele oamenilor în nume de rău. Și nu știu cum a făcut, dar după patru săptămîni, îi de i-au vorbit urît, veneau la școală lui voioși cum merge omul la ospăt. Și avea agronomul ăsta un scris de toată mindrețea. Eu am numai două pogoane de pămînt, dar m-am socotit că dacă lucrez cum zice agronomul nu-mi strică. M-am dus și eu la școală. Ba a venit și Achim într-o seară. Și cînd a văzut ce mindrețe de scris are agronomul, numai ce-l aud:

— Tovarășe agronom, vrei să ajuți Șfatul popular?

Agronomul a rămas mirat.

— Ei, zise Achim, dacă sprijini puterea locală, să vii la mine la Șfat, să-ți dau să linezi niște tabele, că funcționarul meu n-are scris frumos, și nu știe să tragă linii drepte.

Pînă să grăiască agronomul vreo vorbuliță, Achim, care-î iute ca argintul viu, porunci:

— Și lozincile cu lupta pentru pace tot dumneata să le faci. Dumneata scrii ca un pictor.

Din seara aia, n-am mai ținut școală cu agronomul. A doua zi l-am întîlnit pe Achim.

— Bine, mă tovarășe președinte, n-ai tu destui

de GEORGE CIUDAN

oameni care să facă tabele și să scrie ca pictorii? Ne iei agronomul?

Achim a sărit ars.

— Ce știi tu, mă? Tu ai o singură treabă: să păzești vacile satului. Dar eu am colectări, valorificări, alfabetizare, lupta pentru pace, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, lupta de clasă, revoluția culturală, casa de nașteri, repararea drumurilor, construirea socialismului... eu le am pe toate, mă, că doar voi m-ați ales tatăl vostru.

Cînd mi-a înșirat atîtea socoteli m-a buimăcit și l-am lăsat într-ale lui.

Dar n-a trecut multă vreme și iar m-am supărat pe Achim. Să vedeți cum: o molimă, stirpi-i-s-ar sămîița, a început să umble printre vite. Nu știu cum li zice molime, dar am văzut că juncile, săracele, aveau copitele umflate și se fereau să le pună pe drum pietruit. Oamenii, de, s-au necăjit și-au dat năvală la veterinar. Se rugau de veterinar să le lecuiască vitele. Le-a mpuns veterinarul cu doctorii o zi întreagă. De dimineață pînă seara. Da' satul e mare, și, vite berechet. Dacă-ai avea zece mîini, n-ai putea să le împungi, într-o zi, pe toate.

A doua zi, ia-l pe veterinar dacă ai de unde! L-a trimis Achim să aducă două căruțe cu lemne pentru Șfat. Oamenii, dacă s-au aflat la necaz, știind că mă pricep la vite, m-au rugat să le doftoresc eu. Acum, drept e, m-am bucurat de prețuirea ce mi-au arătat-o oamenii, da' le-am spus cînstit că în slujba de băgător de doctorii în trupul vitelor n-am niciun pic de învățatură. Seara, cînd s-a întors veterinarul dela pădure, oamenii l-au luat la trei păzește. A sărit Achim:

— Stați, fraților, aveți respect și răbdare! Tovarășul veterinar n-are vină c-a dat molima printre vite. Iaca, uite, mîine vi le împunge. Dacă azi a fost la pădure, n-a făcut-o din capul lui. I-am dat eu sarcină. Voi știți ce e aia: sarcină? De-acu să știți!

Dar oamenii i-o rețezară.

— Unde președintele n-are cap, vai de copitele vitelor.

Parabola asta l-a usturat pe Achim la inimă. Voi să deschidă gura. Eu, ca să nu se facă de poveste în fața oamenilor, l-am tras binișor de suman, și l-am potolit.

Cînd am intrat la el în birou n-am vrut să-l mai cînstesc cu „tovarășe președinte”. I-am tras o săpuneală așa cum mi-a poruncit capul meu.

— Bine, mă, Achime, nu știu cum dracu' le-ncurci tu, că pînă la urmă toate ies cu fundu-n sus. De ce nu ne conduci cu cap bun, ha? Dacă nu te-aș ști că ții la oameni, te-aș da în fapt ca pe un...
Atît i-a trebuit lui Achim. Parcă l-am lovit la moalele capului. De minie s-a făcut ca șfecia.

— Dacă sînt dușman de clasă de ce nu te duci la partid?

Ferească-mă precista! Mie nici prin cap nu mi-a trecut să spun vreodată că Achim e dușman al oamenilor. Ba, dacă cineva ar cuteza să-l păteze în chipul ăsta, i-aș unge niște palme peste fălci să mă țină-n amintire cît poartă pălărie. Da' poate că am apăsât și eu prea tare...

De aia, dela o vreme incoace, Achim se uită acru la mine și abia îmi răspunde cînd îi dau binețe. Da' și eu sînt al dracului. M-am oțărît și eu. Într-o seară, tot gîndindu-mă la Achim, la treburile ce le incurcă, mi-a venit în cap un cîntec, un fel de poezie:

Achime, la noi în sat / Treburi multe-ai incurcat / Agronomul l-ai luat / Să fie zugrav la Șfat, Iară pe veterinar / Unsu-mi-l-ai pădurar. / Dacă ne conduci așa / La vară 'om se-cera / Zugrăveală și tabele / Să facem pită din ele. / Iar vacile 'or făta / Cînd berbecul o zbură: / Măi Achime, măi Achime / Rogu-mă frumos de tine / Să-nveți a conduce bine.

Cîntecul ăsta nu l-am însemnat nici unde, fiindcă eu am ȳnere de minie, da' la oameni, nu mă feresc să spun, l-am zis. Poezia asta are și ea povestea ei. Să vedeți: într-o zi pică la mine un tovarăș dela oraș. Mi-a spus că-i dela raion. Am stat cu el la taifas pînă i-am fumtat toate țigările. M-a întrebat cum trăiesc, și i-am spus că trăiesc bine, dar vreau să trăiesc și mai bine. M-a întrebat dacă fată toate vacile și i-am spus că fată. M-a întrebat cite în lună și în stele, dar pînă la urmă mi-a zis:

— Da' tovarășul președinte al Șfatului?

Eu, fără să stau prea mult pe gînduri, i-am spus că Achim e om bun și ȳne la oameni, că vrea să le facă pe toate, da' le incurcă pe unele, de nu le mai știe leacul... Adică, l-am zugrăvit așa cum e el. Cum îl știm toți. Tovarășul mă tot trăgea de limbă. Pînă la urmă, îmi veni în cap și poezia ce-am făcut-o eu lui Achim. Cînd i-am spus-o, nu știu de ce, dar l-a apucat pe surtucar un ris de i-au dat lacrimi-le. La urmă m-a rugat să i-o mai spun odată. Ei i-am zis că nu mă pricep la poezii, că sînt văcar, dar el nu mă slăbea cu rugatul. Zicea ca să i-o mai zic odată, mai rar, ca s-o scrie în carnețel, s-o aibă amintire dela mine. Ca să scap de el, i-am mai spus-o odată. Apoi, surtucarul mi-a strîns mîna, și-a pus țacșă la subsoară, și-a ieșit la drumul ce duce către raion. După o săptămîină, să vezi minune! Vine în sat foaia raională. Da' nu asta-i minunea. Întorc foaia și pe o față și pe alta, și așa, nu știu cum să vă spun, îmi sare în ochi poezia ce-am făcut-o eu lui Achim. Al dracului surtucar! am zis eu către mine. Mi-a zugrăvit poezia în foaia raională. Cînd au văzut oamenii foaia, au ris de s-au ȳnut cu mîinile de burtă. L-a mai pus dracul pe unul — nu știu care — să taie poezia din foaie și s-o lipească cu aluat tocma' pe tabla din fața Șfatului, pe unde trece lumea și țara. A doua zi dimineață pică la mine acasă un tovarăș dela partid. Mi-a strîns mîna. Și ăsta a stat mult de vorbă cu mine. Da' avea un cusur: nu fuma. M-a lăudat și mi-a zis că am făcut un lucru bun pentru că am dat în fapt greșelile lui Achim. Eu m-am făcut vinăt și l-am întrebat:

— Ei, și acum ce vreți? Să-l scoateți pe Achim dela Șfat? Achim, tovarășe, le cam incurcă el, da' e om cînstit și ȳne la oameni ca la ochii din cap. Eu zic să-l muștrulim, să-l ajutăm să ȳnă pe umeri capul cel bun. Dacă-l scoateți dela Șfat, nu vă supărați, da' mă las și eu de slujbă.

Tovarășul dela partid a ris pe sub mustăți. Mi-a spus că la scoaterea lui Achim dela Șfat nu s-a gîndit nimeni. Cînd a dat să plece din casa mea, tovarășul dela partid m-a bătut pe umăr.

— Bine ai făcut, tovarășe, că ai dat pe față greșelile lui Achim. Așa se ajută prietenii. S-o știi dela mine: ai făcut o treabă bună. Să trăiești!

Mie mi-au trebuit vreo două săptămîni ca să-mi limpezesc ce mi-a spus tovarășul dela partid. În vremea asta mi-au mai spus și alți țărani că am făcut o treabă bună. Acum, vă spun pe cîntea mea, credeți-mă: am făcut un lucru bun. Cu Achim n-am mai vorbit. Am auzit că l-au săpunit niște tovarăși dela raion. Mie mi-a trecut supărarea pe Achim. Nu de alta, da' văd că a început din nou școală unde ne dăscălește agronomul.

Din partea mea ce să vă spun? Sînt tare bucuros. V-am spus care-i slujba mea. Văcar. Dar abia acum mă... cum v-am spus la început... mă calific. Pe a lui Achim o cunoașteți. Președinte. Să se califice și el.

Că de nu, scriu la foaia raională. Fiindcă acum sînt și eu un fel de ăla ce scrie de bună voie... uite că și vorba asta a început să capete picioare prin sat... un fel de corespondent, măi. Zău, pe cîntea mea!

Știe . . . . ce face

de AL. VIANU

Pe Ghiță Tabacu îl cunosc demult. De pe vremea când era de-o șchioapă. Băiat frumos. La ochi leit Costache. Costache e taică-su. Nasul și gura leit ale Frusinei. Frusina era maică-sa. La apucături leit Manolache. Manolache era un hoj de cai aciuit pe melegurile acelea. Da-ncolo băiat bun Ghiță. Și jucăuș nevoie mare. Spirt nu alta. Așa-i spuneau și sătenii maică-si: „E spirt Ghiță-al dumitale, soană Frusino! Spirt“.

Ei, dar anii au trecut, Ghiță a crescut, s-a făcut băiat mare. Oamenii din sat zic și astăzi despre Ghiță că e spirt. Azi însă, Ghiță e spirt nu pentru că e jucăuș, ci pentru că e gestionar la M.A.T., la cooperativa de aprovizionare și desfacere din Spinoasa, raionul Tîrgul-Frumos, și pentru că, de te apropii de el, simți într-adevăr că Ghiță e spirt... Jucăuș e doar când merge joacă de-a pendula. I-au spus medicii să se lase de băut, că altfel își pierde vederea. Dar Ghiță a clătinat neîncrezător din cap:

— Cum o să-mi pierd vederea? Păi, eu când beau văd dublu!

Să nu credeți cumva că minte. Vă spun eu că vede dublu. Să vă dau un exemplu: când ceasul arată ora 4 după amiază, el vede dublu: opt. Și cum la ora opt se închid toate cooperativele, trage și Ghiță obloanele. Numai că el le trage pe dinăuntru. Două lucruri trage Ghiță pe dinăuntru: țuica și obloanele. Obloanele le trage de două ori pe zi. Țuica, nici el nu știe de câte ori, pentru că nu poate număra decît pînă la o sută... Aidoma ca la box, spune Ghiță. Cu deosebire că la box, atunci când jucătorul e pe jos, numeri pînă la zece, pe cînd la cooperativă, cînd Ghiță e pe jos, trebuie să numeri toată noaptea. Noroc că are cine număra. Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Ghiță nu rămîne singur în cooperativă. Ii e frică să nu se rătăcească prin pivniță și să nu cadă, doamne ferește, într-un butoi. A căzut el odată într-un butoi cu vin, și, abia spre ziuă, l-au găsit cîțiva oameni, și l-au scos de-acolo cu mare greutate. Nu vroia să iasă nici în ruptul capului, pînă nu găsește vinul care era acolo înainte de a cădea el în butoi. Oamenii i-au spus că-l poate găsi dacă își face o radioscopie. Și cum vă spusei, ca să nu luncce în vreo damigeană, deși de obicei damigeană lunecă în el, Ghiță nu rămîne singur în cooperativă. Mai rămîn înăuntru nepoți, veri, cumnați, cuscri ca: Niculiță Niculae, Trifan Mihai și alții, cu care încinge chefuri de pomină. Chiolhanul începe totdeauna cu tot felul de băuturi rinduite frumos pe masă, și ia sfîrșit după miezul nopții cu musafirii rinduiți de-avalma sub masă... În zori Ghiță privește aiurit în jur și îngînă amețit:

— Fraților... în ce... în ce direcție e robinetul?

— Da' ce te-a apucat, bă? Vrei să te speli?

— Nu eu — se bilbie Ghiță. Vreau să pâl vinul care a mai rămas în butoi. N-ați văzut ce negru e?

Și se ridică Ghiță clătinîndu-se și, tîrîș-grăpiș, scoate o căldare de sub tejhca și spală vinul. Toarnă o căldare cu apă, toarnă două căldări, trei căldări, patru, după ochi. Și să vezi al naibii, avea dreptate Ghiță: de ce turna mai multă apă, de ce se curăța vinul. Din negru devenea alb. Iar Ghiță din mofluz, fericit.

— Acu poate veni și inspecția. Nu lipsește un dram de vin. E chiar mai mult decît la început. Să mai spună cineva că beau din banii Statului.

Odată, mai, mai, să dea de dracu'. Picase o inspecție tocmai într-o zi cînd se defectase robinetul. Noroc de-o rubedenie de a lui care se întîmplase să aibă o saca plină. Așa că a ieșit bine inspecția...

Dar pentru că nu mai are nici o încredere în cișmele și mai cu seamă pentru ca să nu-l mai găsească nepregătit vreun control, în curtea cooperativei, Ghiță a săpat o fîntînă...

Numai că cine sapă fîntîna altuia...

LIMITELE POLITEȚII

- Nu crezi că ar trebui să cedezi locul tinerei acestuia?
- Nu-l cazul: e nevastă-mee.

Desen de FRED GHENĂDE

Să se cronometreze

— Am cunoscut-o pe tovarășa Suceveanu Adela pe strada principală a comunei Dulcești din raionul Roman.

— Și ce-i cu asta?

— Stai puțin. Ai răbdare. Cum îți spuneam mai sus, pe tovarășa Suceveanu Adela am cunoscut-o pe strada principală a comunei Dulcești. Ce crezi că făcea? Fugea! Fugea de-i sfîrșiau călcîile. Să nu-ți închipui că o alerga cineva. Nu... La început, nici eu nu știam ce o apucase, dar m-a dumirit un trecător:

— O vezi? zice el. Se antrenează. E atletă. Vrea să fie o sportivă fruntașă.

— Și? Ce-i rău în asta?

— E rău, că în fiecare dimineață fuge așa.

— Foarte bine.

— Nu e bine, că trebuie să fie la Centru!

— Păi nu fuge prin centru?

— Văd că nu ne înțelegem! Ea trebuie să fie în fiecare dimineață la Centru.

— Acum nu e dimineață? Ulița asta nu-i centru?

— O fi asta centru, da' vezi matale că mai avem un Centru unde ar trebui să stea tovarășica noastră. Eu vorbeam de Centrul de smîntînire al comunei, unde este responsabilă. Hai cu mine la Centru să vezi cum stau oamenii și așteaptă cu donițele și căldările pline cu lapte ca să-l predea. Cui? Responsabilită alegă în orele de serviciu...

— Ar trebui să meargă cineva dela Sfat să cronometreze...

— Ce să cronometreze? Cît scoate la sută de metri?

— Nu. Cît timp pierde cei care duc laptele la Centrul de smîntînire, așteptînd-o pe atletă!

Frunză Petre
Roman

ZMEUL DELA SMT

de SADI RUDEANU

M-au prins nepoții într-o seară în camera lor și n-am mai scăpat. Le e tare drag, dracilor ăstora, când spun eu povești. Și când pun mâna pe mine, mă succesc, mă-nvârtesc, că nu mai scap fără o istorioară. Și așa, adorm ei. Uneori, când povestea e mai plicticoasă, adorm ei și pe la mijloc. Atunci, drept să vă spun, cu toate că-mi pare bine că pot și eu pleca să mă culc mai devreme, parcă tot simt o părere de rău că n-am găsit ceva care să-i țină treji pînă la sfîrșit. Se revoltă orgoliul meu de povestitor.

In seara aceea s-au ținut scai.
— Hai, bunicule, zău, bunicule, mai spune-ne o poveste. Una cu zmei...

M-am așezat într-un fotoliu. Săndel s-a cocoșat la locul lui, pe genunchii mei, Ilenuța, mai serioasă, s-a așezat pe canapea în fața mea, cu bărbia sprijinită în palmă, așteptînd atentă povestea.

— Vă spun, măi ținilor, una cu un zmeu, dar adevărată. Vreți?
— Vrem, bunicule, vrem! a bătut Săndel bucuros din palme. O poveste adevărată cu un zmeu.

— Adevărată? făcu Ilenuța cu indoială, privindu-mă drept în ochi.
— Adevărată, răspunsei eu. E cu un zmeu din zilele noastre.

— Spune, bunicule, spune! făcu Săndel nerăbdător.
Și, am început.

— Ei, dragii moșului, povestea asta se petrece, cum v-am spus, în zilele noastre, la un S. M. T. și anume la S. M. T. Drăgășani. Voi știți ce-i ăla S. M. T.?

— Știm, bunicule, rosti Ilenuța. Stațiune de Mașini și Tractoare.

— Așa. Bravo! Ei, și zice povestea că la S. M. T.-ul ăsta a venit într-o bună zi, director, zmeul zmeilor pe numele lui, Constantin Ciortescu. Buun!... Când a venit el acolo, la început n-au știut oamenii că-i zmeu. Dar mai încolo, s-a pornit a-și da arama pe față. Și a început a mi-i drăcu pe tractoriști și pe tractoriste și a mi-i sudui, că, de, zmeul, e zmeu, rău și arțagos, să nu-i ieși în cale.

— Mi-i teamă, bunicule! rosti Săndel și se lipi strîns de mine.

— Ei, lasă mă, ținule, că tu doar nu ești la S. M. T. la Drăgășani. Ce ți-i frică? Așa... Cum vă spun, directorul ăsta a început a intra apoi și în hrana tractoriștilor. Când pica el în cantină, sau în beci, pîrjol! Șuncă, salam, pește, tot felul de bunătăți le infuleca el într-o clipită. Și când se taie vite pentru tractoriști, toate măruntaiele; inimă, ficat, rinichi, el le-nghite. Odată, din treizeci și cinci de litri de vin cumpărați, el singur a înghițit paisprezece.

— Ca un zmeu, bunicule!

— Ca un zmeu, băiatule. Ba acu, în iarnă, în decembrie, lacom și hapsîn cum e, a scos bonuri de lemne: douăzeci de metri cubi pentru S. M. T. și cincisprezece pentru muncitori...

— Total, treizeci și cinci de metri, socoti repede Ilenuța.

— Da, fetico! Și total le-a luat.

— Cum, bunicule? se miră Săndel. Zmeul ăsta înghite și lemne?

— Înghite, băiatule. Nu ți-am spus? Zmeul zmeilor. Dar ascultați mai departe. A venit acolo odată, pentru muncitori, pește sărat. Ce-a făcut el, directorul? A mai pus sare peste sare, s-a făcut pește mai greu și și-a luat partea lui.

— Sare, bunicule?

— Nu, mă, pește!

— Al naibii zmeu, bunicule! Ca ăla din poveste... Numai că ăla minca oameni și ăsta mănîncă pește. O fi mai bun peștele.

— Și-i gratis, complectă Ilenuța. Și are oase mai mici.

— Sigur, sigur! întării eu. Și încă nu-i gata povestea... Mă, da' voi dormiți!

— Dormim, bunicule? făcu Ilenuța supărată. Păi, cînd există ascemenea zmeu mai poate cineva dormi?

— Poate, fetico, poate, oțtai eu. Dar să vă spun mai departe. Și directorul ăsta, a început a-i pune la muncă pe tractoriști. Munca lor e la tractoare. Dar el, hainul, îi pune să taie lemne. Ii ia cite doi la el acasă și-i pune să-i taie lui lemnele! Și bucătăreasa dela cantină îi aduce masa acasă, îi cară și apă, și-i face și curățenie...

— Și el ce-i dă, bunicule?

— Ii dă salariu la S. M. T.

— Și-i al lui S. M. T.-ul, bunicule?

— Nu-i al lui, mă, ținilor. E dat numai în grija lui. Dar nu știți?

Dă-i vulpii în pază cotețul cu păsări. Ce face?

— Praf îl face, rosti Ilenuța.

— Păi, vezi? Așa și aici. Mai ales că zmeul nu-i singur. Are el vreo cîțiva care-l ajută: Alexandru Dascălu, Florea Geană, Grigore Suschevici, Ion Georgescu...

— Țstia-s zmeișori, bunicule?

— Da, băiete, zmeișori, bine zici! Și pe de-alde ăstia care-l ajută, îi răspălește zmeul. Pentru munca lor i-a trimis și la casa de odihnă.

Să prindă putere. Și s-au odihnit ei în locul altora care nu erau zmeișori.

— Da' lui nu i-a zis nimeni nimic, bunicule? Nu-i acolo nici ur

Făt Frumos?

— Ba da, dragii moșului. S-au ridicat odată doi Feți Frumoși, mecanici ei de meserie: Ilie Prună și Gheorghe Băciucă. Și l-au criticat pe zmeu. Că face, că drege... Pulbere s-a ales din ei! Ați mai văzut voi zmeu să primească o critică? A pus mâna pe buzdugan, și cînd l-a învîrtit odată, s-au trezit Gheorghe și Ilie, hăt, departe de S. M. T., că nici n-au mai găsit drumul înapoi! Și alți Feți Frumoși n-au mai îndrăznit, că smeul avea buzduganul de-i zice schemă. Așa se face, dragii mei, că acum la S. M. T. Drăgășani, vietuiește zmeul ăsta năpraznic cum nici în poveste n-a fost.

Am tăcut. Povestea mea se terminase. Săndel avea lacrimi în ochi.

— Dar sfîrșitul, bunicule? Sfîrșitul nu ni-l spui? Că toate poveștile se termină frumos, și oamenii scapă, și zmeul e răpus... Spune, bunicule, și sfîrșitul! Hai, spune!...

— Dragii moșului, sfîrșitul nu-l cunosc încă. Dar o să vi-l spun curînd. Că nu se poate poveste fără sfîrșit.

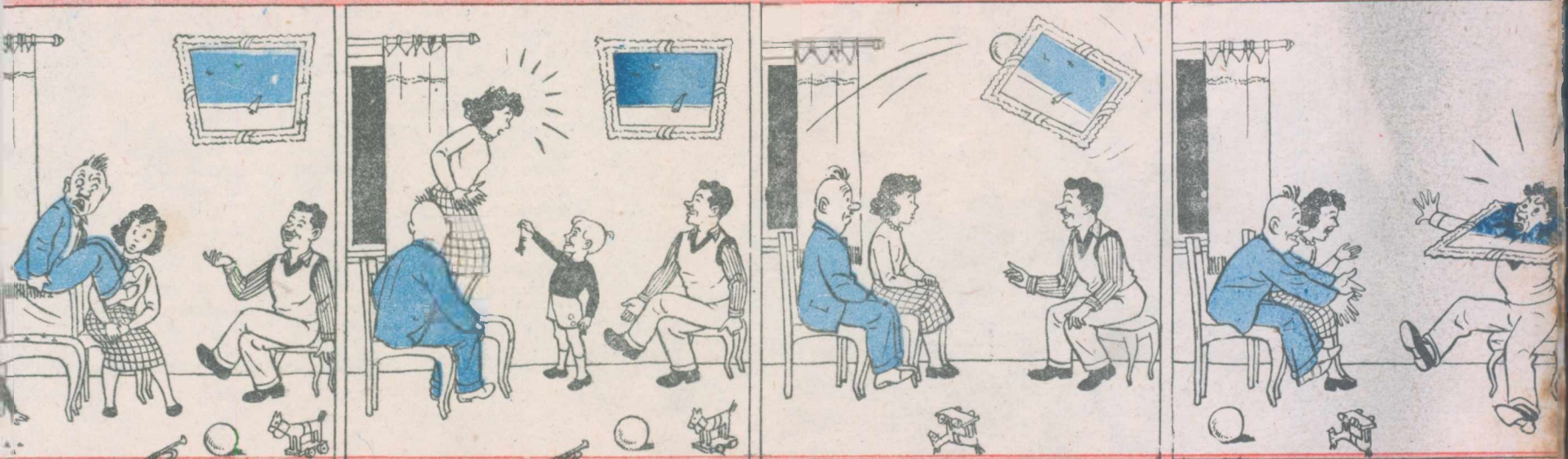
— Bine, bunicule, făcu Săndel, dar ai grijă să fie frumos... Să se termine bine, că altfel o să plîng...

Să plîngă Săndel? Nu cred eu să plîngă! Dece s-ar termina povestea asta cu zmei și zmeișori altfel decît toate poveștile?

BĂIATUL TATII

Desen de F. CALAFETEANU

AL: — „Nu fipa așa, că doar nu
e o sulică!”...

— „De ce te sperii așa, că doar nu
ți-a arătat un rinocer!”...

— „Micuțul tatii, e așa de drăguț și
delept!”...

MUSAFIRII: — Ce te sperii așa, că
doar nu ți-a căzut neoparișul în cap!...

O VASTĂ PĂCALEALA
DE... 7 APRILIE

„Asociația pentru progresul psihiatriei“, care grupează majoritatea medicilor alieniști din S.U.A., a publicat un avertisment după care „isteria politică și socială care bîntuie America e pe cale să se transforme în panică generală“

Dacă la isteria politică și socială adăugăm isteria războinică, farfuriile sburătoare, care străbat în mare număr și cu o amețitoare viteză văzduhul american, precum și făpturile coborîte din planeta Marte, ca să se plimbe, ca la ele acasă, pe străzile New Yorkului, lesne înțelegem de ce azilele de nebuni din S. U. A. sînt neîncăpătoare, de ce numărul „nervoșilor“ americani bate cu multe „capete“ recordul mondial. Iar dacă la numărul impresionant al minșilor totalmente scoase din uz, adăpostite în saloane captușite cu saltele, la numărul „furioșilor“ împachetați în cămăși de forță, adăugăm numărul și mai mare al neghiobilor ajunși în asemenea hal de mîrginire a minții încît cred pînă și cele mai absurde născociri, nu e de mirare că mii de psihanalisti mai mult sau mai puțin escroci, și mii de escroci, mai mult sau mai puțin psihanalisti, profită de copilărească credulitate a americanului mijlociu. Cum îl putem, de pildă, categorisi altfel pe Mr. Archibald Zoom?... Ca să poată „plasa“ niște terenuri sterpe, situate prin niște pustietăți din vestul Statelor Unite, în Munții Stîncoși, Zoom a început a pregăti... terenul, în 1949. Inspirat de pronia cerească, el a întemeiat la Pittsburgh (Pennsylvania) o nouă sectă religioasă, pe care a botezat-o „Zoomiștii atomici americani“. Și s'a numit pe el însuși arhipăstorul lor. Apoi a trimis agenți să profetizeze că în ziua de 7 aprilie 1953 un munte imens se va prăvăli cu un sgomot îngrozitor de tunete și trăznete în apele Oceanului Pacific, și că minunăția asta va însemna începutul unui nou potop, ca cel de pe vremea lui tata Noe cel bătrîn. Dar el, arhipăstorul zoomiștilor atomici, va scăpa de pieire o seamă de oameni. Nu construind o arcă în care să ia, ca Noe, perechi de dobitoace, ci clădind în inima Munților Stîncoși adăposturi betonate, în care își vor găsi scăparea zoomiștii atomici americani, singurii reprezentanți ai rasei umane demni de asemenea favoare. Pînă una, alta, misionarii lui, în același timp cu profetizarea

prăpădului, răspindeau printre prozeiți și cuvîntul „Marelui Pontif“: „Dacă vrei să supraviețuiești, investiți capitalurile voastre în terenurile pe care vi le ținem în dispoziție în Munții Stîncoși“.

În limbajul nostru, asta se cheamă escrocherie. În limbajul oficial al Statelor Unite este un simplu business.

Pentru americani, Zoom este un comerciant onorabil un bun cetățean, respectuos de tradiții.

INGRATITUDINE

Guvernul Statelor Unite grijuliu din cale afară, cum îl știți, de bunul trai al poporului, a creat cu mari sacrificii, o instituție care să se îndeletnicească îndeaproape cu deplina satisfacere a nevoilor lui alimentare.

Noua instituție, denumită „U.S. Bureau of Human Nutrition“ este compusă dintr-un numeros corp de distinși biologi și economiști cari, după îndelungate și savante studii, au întocmit o luxoasă broșură, în care îndeamnă pe cetățenii „cu venituri limitate“ să-și compună menu-ul din următoarele bogate, apetisante, delicioase și mai ales nutritive feluri de mîncare: 1) gulie crudă, bătută cu un pîreu de alune americane și 2) ceapă tocată, amestecată cu brînză lichidă și sărată.

U.S.B.H.N. se aștepta la tone de scrisori de mulțumire. Cînd colo, cetățenii, de dragul cărora muncise cu atîta rodnicie au dat dovadă de o neagră ingratitude. Scrisori s-au primit foarte multe. Dar în loc de expresia recunoștinței lor, semnatarii arată că s-au săturat ca de mere acre de gulii și ceapă, și, în cuvinte mult mai sărate decît brînză lichidă, îi îndeamnă să-și mîncească singuri menu-ul, sau să-și poștească pe amicii lor, bancherii din Wall-Street și politicienii din Washington să le mai guste și ei. Iar dacă vor mai da asemenea rețete, o să mîncească o papară, care o să le taie pofta de a se mai ocupa de „bunul trai“ al oamenilor.

Revista Collier's care publică cele de mai sus, omite să arate dacă îndemnul cetățenilor indignați a fost urmat. Dar sigur este că membrii biroului au înghițit în sec.

MISIUNI SPECIALE

Se știe că printre darurile cu care generozitatea guvernului american ferește țările semi-coloniale din sudul Asiei figurează și tot soiul de misiuni speciale. Și se n. a. știe că din pricina aroganței lor, a amestecului lor în treburile interne ale țărilor care le găzduesc, puternice ma-

In vederea stimulării cursei inarmărilor, cercurile monopoliste din S. U. A. promovează așa zisa „politică de pe poziții de forță“.

POZITIE DE FORȚĂ

PRIETENI

INVIDIOȘI

Scenetă de I. AVIAN

Personajii:

Anton, funcționar la contabilitate, 30 ani;
Anghel, coleg de birou cu Anton, aceeași vîrstă;
Stratilat, coleg de birou cu cei doi, 35 ani;
Marga, prietena lui Anton, 25 ani.

Ne aflăm în salonul unui mic restaurant.
Anton și Marga stau la o masă, cu cite o
halbă în față.

MARGA: Bună bere!

ANTON: Grozavă!

MARGA: Cam amară, totuși.

ANTON: Da, amară.

MARGA: O bere bună e amăruie.

ANTON: Păi, eu ce spun? D-aia-i bună,
că-i amară!

MARGA: Nu-mi place...

ANTON: Cum o să-ți placă! Amară foc!...
Ospătar, ia halbele de-aici.

MARGA: Nu mă intrerupe, te rog. Vroiam
să spun altceva: nu-mi place felul în
care te porți. Tu nu ai niciodată o părere a
ta. O părere a ta proprie.

ANTON: Ai dreptate, asta e și părerea
mea...

MARGA: Vezi, Antoane, noi ne cunoaștem,
să fie vreo două luni de atunci...

ANTON: Așa, vreo două luni...

MARGA: Și, țin să-ți fac o mărturisire:
îmi ești simpatic.

ANTON: (emoționat): Adevărat?

MARGA: Adevărat!

ANTON: Ospătar, încă două halbe!... Și
eu... și eu care nu știam cum să încep...

MARGA: Și pentru că nu-mi ești indife-
rent, vreau să-ți spun ceva. Ceva foarte im-
portant pentru noi. Citeva cuvinte.

ANTON: Spune-mi-le, Margo, spune-mi...
De cînd aștept clipa asta.

MARGA: Antoane! Știi, tu ai o mulțime
de defecte...

ANTON (dezamăgit): Asta e tot ce vroiai
să-mi spui?

MARGA: Nu te supăra.

ANTON: Nu mă supăr... Cum o să mă
supăr? Dar te înșeli. Zău, nu am defecte.

MARGA: Nu, nu mă înșel. Și o să-ți le
spun.

ANTON: Spune-mi-le, draga mea. Cu si-
guranță însă că te-nșeli. Sînt un om cinstit,
capabil, apreciat, modest... La mine la con-
tabilitate, eu sînt elementul de bază.

MARGA: Știu, mi-ai spus-o și în alte
sînduri.

ANTON: Colegii mă iubesc, șeful, ce
să-ți mai spun, nu iese din cuvîntul meu.
O singură dată nu mi-a ascultat sfatul și
mai mai să fie retrogradat.

MARGA: Te-au amețit succesele. Ești
plin de tine.

ANTON: Iar te-nșeli. Regret că nu-mi
cunoști colegii de birou. Să-ți vorbească ei
despre mine. Să-ți spună ei dacă sînt un to-
varăș bun sau nu. Dacă li ajut sau nu...

MARGA: Se înțelege, trebuie să-i ajuți.

ANTON: Numai pe ei li ajut? Dar di-
rectorului cine-i face lucrările? Discut cu el
de parcă aș fi eu directorul și el subalternul.
Știu să-mi impun totdeauna păreri.

MARGA: Mă mir, fiindcă tu nu prea ai o
părere a ta.

ANTON: Cum?... Da, e adevărat! Și știi
dece? Pentru că mie nu-mi place să contrazic
omul... să-l jignesc. Cînd e vorba însă de
probleme importante... (apare Anghel).

ANGHEL: Noroc, Antoane! Ce surpriză!...

ANTON: (contrariat) Da, plăcută... Ce vînt
pe aici?

ANGHEL: O întîlnire cu Stratilat.

ANTON: Vă cunoașteți? Tovarășul An-

ghel, coleg de birou, prietena mea, Marga
Panaitescu.

ANGHEL: Îmi pare bine!... M-am grăbit
de pomană. Stratilat văd că n-a sosit încă...

ANTON: Crezi că mai vine? Un uituc!...

MARGA: Așteptați-l aici! Luați loc...

ANGHEL: Nu, nu, poate vă stingheresc.

MARGA: Deloc. N-avem secrete... Anton
tocmai îmi povestea cum discută el cu direc-
torul. Eu, drept să-ți spun, nu sînt de acord
cu un asemenea ton.

ANGHEL: Nimeni nu-i de acord. I-am
spus-o și eu.

ANTON: Ia o bere, Anghel.

ANGHEL: Iau mai tîrziu... (către Marga)
De o mie de ori i-am repetat-o: „Ce-i tonul
ăsta, măi băiatule“.

ANTON: Bea acum, mai tîrziu se termină...

ANGHEL: Comand imediat... (către Mar-
ga) El, nimic. Toată ziua cu plecaciuni, toată
ziua cu „să trăiți, tovarășe director!“, „să
trăiți, tovarășe șef“!...

ANTON: Stai, frate, că nu-i chiar așa. În
ziua aia cînd m-ai auzit spunînd „să trăiți,
tovarășe director“, era onomastica lui. Îl
felicitam...

ANGHEL: Bravo! Atunci să știi-că are 365
de onomastici pe an.

MARGA: Bine, dar Anton spunea...

ANTON: Eu? Eu umblu cu plecaciuni?
Păi, dacă e vorba să-i spun cuiva ceva în
față, i-o spun să fie și dumnezeu.

ANGHEL: Ai criticat tu vreodată pe ai
mari?

ANTON: Eu, eu n-am criticat? Chiar în
sedința de săptămîna trecută. Cînd s-au făcut
propuneri în legătură cu stocul! Am criticat
trei șefi odată!

ANGHEL: Poate... Nu țin minte.

ANTON: Ai uitat? După ce au vorbit
toți, am luat cuvîntul și am spus: „Tova-
răși, eu nu sînt de acord nici cu propune-
rile șefului dela Administrativ, nici cu cele
ale șefului dela Planificare și nici cu pro-
punerile șefului dela Investiții. Părerea mea,
tovarăși, este că cele mai juste propuneri sînt
cele ale tovarășului director și ale tovarășului
director adjunct!“

ANGHEL: Curajos, ce mai...

MARGA: Bravo! Mare curaj!

ANTON: Sigur! Și le-am spus-o în față.
Nu m-am sfiit să le-o spun, chit că sînt
șefii mei!

ANGHEL: Să lăsăm... La urma urmei, An-
ton nu e băiat rău. Are el lipsuri, dar... (se
uită la ceas) Intîrzie Stratilat!

MARGA: Poate că vine totuși.

ANTON: Cum o să mai vină? Ța e băiat
punctual...

ANGHEL: Eu vă las. Dacă pică Stratilat
spuneți-i că-l aștept acasă... Noroc.

ANTON: Noroc. (Anghel pleacă).

ANTON: Ce zici de invidiosul ăsta de
Anghel?

MARGA: Pare un băiat sincer.

ANTON: Sincer? Nu-l cunoști! E certat
cu tot serviciul.

MARGA: În afară de Stratilat, pe care-l
aștepta...

ANTON: Da, în afară de el... Și cînd te
gîndești că Stratilat e băiat bun.

MARGA: Și totuși e prieten cu Anghel.
Cum se face?

ANTON: Mă mir și eu... Adică, ce prie-
teni? Nu vezi că-l ocolește? Avea întîlnire
cu el și l-a lăsat ca pe-un caraghios să aș-
tepte.

MARGA: Dar Anghel ăsta ce are cu tine?

ANTON: A... nu știi? Stai să-ți explic...
S-a întîmplat... În... în ziua cînd mi s-a dat
prima... Vine Anghel la mine: mă, Antoane,
numai tu mă poți salva. Acum trei săptă-
mîni mi s-a dat să fac tabelele cu evidența
economilor din secții. Nu le-am făcut, nici
plîză azi. La prînz trebuie expediat la mi-

nister. Dacă nu sînt gata, e bucluc mare.
L-am rugat pe Stratilat să mă ajute. N-a vrut.

MARGA: Și cum s-a descurcat?

ANTON: I le-am făcut eu.

MARGA: Și totuși are pică pe tine?

ANTON: Păi, aici e toată buba. A doua
zi a venit iar la mine. Să-i fac alte tabele.
I-am spus... că le fac a doua zi. Pe chestia
asta s-a supărat! Ce să mai vorbim... Hai,
dragă, să plecăm. Antipatic restaurantul ăsta.
Nu poți sta tîhnit la o masă... (apare Stratilat).

STRATILAT: Oho, să trăești, Antoane!
Ce faci? Pe Anghel nu l-ai văzut?

ANTON: A plecat acum citeva minute.
spunea că te așteaptă acasă. Urgent. Fugi.

STRATILAT: Să iau o bere, și plec. Îmi
permiteți să iau loc la masa dumneavoastră?

ANTON: Bere? Ce-ți trebuie bere! Nu
vezi ce-ncălzit ești?

STRATILAT: Se pare că vă deranjez.

ANTON: Ei, acum că ai venit... Faceți
cunoștință: Marga Panaitescu, colegul meu
Stratilat.

MARGA: A, dumneavoastră sînteți tova-
rășul Stratilat? Ce coincidență! Tocmai îmi
povestea Anton despre buclucul ăla cu tabe-
lele. Cu evidența economilor.

STRATILAT: Ei, n-a fost mare lucru.
Intre colegi ne ajutăm.

ANTON: Ia o bere, Stratilat! Ești încăl-
zit, berea răcorește...

STRATILAT: Ospătar, o halbă! Nu vă
deranjez mult. O halbă și plec.

ANTON: Ia un țap, mă băiatule!

STRATILAT: Te ții de glume... A da...
despre ce vorbeam?

ANTON: Despre halbe...

STRATILAT: A, nu, povestea aceea cu ta-
belele. Bine că a trecut hopul.

ANTON: A trecut, să nu mai vorbim
de el...

MARGA: Principalul e că le-a terminat
la vreme.

STRATILAT: Hm, „la vreme“... e un fel
de a spune (către Anton). După ce le-ai ți-
nut trei săptămîni fără să faci nimic.

MARGA: Cum, nimic? Anton nu i-a dat
ajutor?

STRATILAT: Ajutor? Ce ajutor mai aș-
teptai, Antoane? Nu ți-am făcut noi toată
lucrarea! Toate tabelele?

ANTON: Care tabele? Desgropi o po-
veste veche de acum un an?

STRATILAT: Un an? Ai uitat, mă bă-
iatule! Nu sînt nici două luni.

MARGA: În ziua în care s-au împărțit
primele, nu?

STRATILAT: Nu! După! Stai să vedem!
Va să zică în martie mie și lui Anghel ni
s-au dat primele. A urmat apoi buclucul cu
tabelele. Cînd ai primit avertismentul, An-
toane?...

MARGA: (surprinsă) Ce avertisment?

ANTON: Cum... nu ți-am spus?... Trebuia
să mi se dea o primă... Am lipsit dela fes-
tivitate. Știi, tocmai cînd se împărțeau... Îți
închipui, pe chestia asta mi s-a dat un aver-
tismen!... Nu-i așa, Stratilat?... Ce taci?

STRATILAT (pentru el):
L-am băgat într-o incurcă-
tură... Mă scuzați, eu trebuie să
plec... Mă așteaptă Anghel...

ANTON: De cînd ți-am
spus eu că te așteaptă!

STRATILAT: Vă salut și...
vă rog să mă iertați.

MARGA: Nu face nimic...
(Stratilat pleacă).

ANTON: (prințind viață)
Ce zici de Stratilat? Un in-
vidios și ăsta...

IARNĂ EXCEPTIONALĂ

de PETRE IOSIF

La Madrid a fost o iarnă excepțională, și totuși întâlnirea celor trei ambasadori s-a încheiat în seara aceea mai calduros ca oricând. Zimbete, stringeri de mină prelungite. Reprezentantul majestății sale regina Marii Britanii își simte încă multă vreme degetele frunte de shakehand-ul sportiv al ambasadorului Statelor Unite. Nu-l supără însă atât încheieturile gutoase maltratate, cât îl chinuie îndoielele:

— Ce-o fi pregătind? Prea a fost amabil...

Ș-apoi, prea multe anecdote pe seama paiaței de „Caudillo”... Peste cincisprezece. Deabia au încheiat acordul cu el... Il îndoapă cu sute de milioane de dolari...

Figura prelungă a lordului Balfour se subțiază și mai mult. Își freacă ușor degetele torturate. Încearcă să-și alunge neliniștea. Fața-i sbricită schițează un zimbet ironic. Și-a amintit de încintarea colegului francez, rîndul trecut. Și atunci a urmat scandalul cu Marrocul...

Zimbetul i s-a șters repede.

— Da, sint sigur. Acum pregătește ceva cu mine!... Dar ce?...

Dimineață neobișnuit de friguroasă. Valul de ger din Europa și-a trimis o rece solie care se plimbă în voie pe avenidas-urile Madridului. Trecătorii se grăbesc spre treburile lor. Doar unul a rămas o clipă surprins, în apropierea Puertei del Sol. Calea i-a fost tăiată de trei camioane care au virat în viteză și au stopat brusc la intrarea într-o străduță laterală. Trecătorul, fire curioasă, a observat dintr-o ochire încărcătura neobișnuită. Pietre! Bolovani mai mari și mai mici. Omul privește nedumerit împrejur. Pavajul întreg, casele întregi, nici-un șantier... La cițva pași, se înalță semeț clădirea ambasadei britanice. Nici o schelă!... Trecătorul nedumerit ridică din umeri și își reia mersul grăbit. Din cabinele camioanelor coboară cite un subofiter de poliție cu șoferii respectivi. Își string mîinile, clipească înșelătoare și se îndreaptă spre barul din apropiere.

Camioanele au rămas cuminți la marginea trotuarului. Pietrele la fel, așezate în grămezi tugiuate. Ferestrele ambasadei majestății sale britanice strălucesc în bătaia razelor reci ale soarelui de ianuarie.

La aceeași oră, în cabinetul uriaș al lui Franco a pătruns șeful sindicatului studenților falangisti. După citeva clipe l-a descoperit pe „Caudillo” pierdut într-unul din jecurile mărețe construite de meșterii lui Ferdinand Catholicul.

Își svirle brațul și pronunță bărbătește „heil”-ul falangist:

— Arriba Franco!

Un aspru „șpt!” îl imobilizează lângă ușă. „Caudillo” citește presa de dimineață. La rînd este acum

„U. S. News and World Report”. Silabisește urmărind rîndurile cu un deget grăsuț, ca un salcicione-cirnat de Sevilla:

„S. U. A. vor primi baze pentru 90 de bombardiere B. 47. Aceste bombardiere vor transporta bombe atomice”.

„...Drept plată, S. U. A. au promis generalului Franco aproape 500 milioane dolari, mai bine de două ori cele comunicate și de 5 ori oferta inițială. Se vor mai cheltui pentru construirea de baze alte 200 de milioane dolari. Costul neto pentru fiecare bombardier va reveni Statelor Unite la peste 7 milioane de dolari...”

Un mormăit de satisfacție și „Caudillo” a ridicat capul. L-a zărit pe omul de lingă ușă rămas țepăn cu brațul întins. Se zbate agitînd picioarele pînă cînd izbuteste să atingă parchetul. Scaunele medievale erau făcute pentru staturile înalte ale Filipilor, Ferdinandilor și Torquemazilor.

Francisco Franco își zvirle la rîndu-i brațul a salut apoi își transformă gestul în chemare:

— Ei, cum stăm?

— Totu-i în regulă, Caudillo. Băieții așteaptă la sediu să porneaască la demonstrație...

Și șeful sindicatului înșiră conștiințios:

— 2000 de studenți, placarde scrise frumos: „Restituți-ne Gibraltarul!” „Jos Elisabeta!”... După o scurtă pauză adăugă cu o privire plină de devotament:

— Și bineînțeles: Arriba Franco!... Băieții au învățat totul pe de rost... Am făcut o repetiție generală grandioasă... Cred că o să le treacă înaltelor oficialități britanice pofta să mai viziteze Gibraltarul...

Franco își mișcă ușor într-un zimbet smocul de păr de sub nas, se înalță în virful cismelor, aruncînd o privire furișă în oglinda uriașă de cristal, și întrebă cu un aer degajat:

— Cu munițiile cum stăm?

— S-a executat: trei camioane, pline virf, în apropierea ambasadei. Pietrele au fost aduse direct din vadul rîului Manzanares și alese cu grijă la mărimea grenadelor de mină... Băieții or să se amuze...

Risul în cascadă a înghețat subit. Pe fața stăpînului s-a așternut o gravitate, la început greu de interpretat. Apoi totul se lămurește. Franco și-a înfipt mîna stîngă între nasturii din mijloc ai tunicii, și-a răschirat picioarele și întinzîndu-și dreapta a tunat:

— Declanșați ofensiva!

Coloana celor 2.000 a ajuns în fața ambasadei britanice. Cițva bolovani au spart două din geamurile fațadei...

Voci subțiate de vîntul rece devenit năpraznic se pierd în gulerele pardesiilor.

În hol-ul apărut de periculoasele proiectile, sir John Balfour protestează în receptorul telefonului.

Cere despăgubiri pentru daunele materiale. La celălalt capăt al firului cineva se declară dureros surprins și promite trimiterea unui puternic detașament de polițiști.

Lordul încetează brusc convorbirea. Un secretar i-a atins respectuos umărul. Omul gîfie:

— Mylord, veniți repede... Să vedeți...

În fața ezitării ambasadorului, secretarul îl liniștește:

— Nicio grijă... Să vedeți...

În stradă s-a postat detașamentul de polițiști promis.

Comandantul se plimbă încrunțat pe dinaintea demonstrațiilor și șoptește cu o voce care contrastează strident cu gravitatea furorii:

— Nu-i nimic, băieți. Faceți cum vi s-a spus... Dați-i înainte!

N-a apucat să termine discursul aproape șoptit, că amețit se apleacă să-și ridice chipiul care a zburat ca zmul de o mină nevăzută. Uluit își pipăie în mijlocul frunții un cucui de mărimea unui grenade.

Proiectilele se îndreaptă acum într-o traectorie perfectă spre capetele poliștilor. Oamenii în uniformă își ridică, în primele clipe, coatele în apărare inutilă. Se întrebă zăpăciți, odată cu șeful:

— Ce s-a întîmplat?

S-au lămurit repede: În spatele celor 2.000 au apărut alte mii, multe mii. Un subofiter s-a înalțat în virful picioarelor și constată:

— Da, sint studenți, dar alții și nu numai studenți...

Mii de fețe supte de muncitori.

Ca un cor uriaș în piață se înalță alte lozinci:

— Jos vinzătorii Spaniei! Jos imperialiștii! Jos copoii!

Comandantul și-a revenit:

— Ah, asta-i!

Și comenzile curg precipitat:

— Încărcați arm'! Foc!

Camioanele se golesc repede de pietre. Pe caldarâm au rămas un student ucis și zeci de răniți...

„Caudillo” dictează grav un răspuns protestelor ambasadorului Angliei:

— ...Demonstrația reprezintă reacția patriotică spontană a studențimii falangiste...

În clipa aceasta telefonul sbrîntie nervos. Franco ridică bine dispus receptorul și rămîne cu gura căscată.

— Cum?... Imposibil!

Stenografa își înalță întrebător sprincenele...

„Caudillo” se scutură străbătut de un fior și blîbîie în tonul dictării de mai înainte:

— ...Dar s-au amestecat elemente străine de... de... de spiritul sănătos al nației.

Își șterge cu dosul palmei broboanele de sudoare și răcnește:

— Comuniști!

Apoi adăugă printre dinți:

— Dar îi potolim noi!

A doua zi, studențimea din Ma-

drid s-a potolit într-adevăr. Nu s-a mai prezentat la cursuri. A declarat grevă. A pornit în masă împreună cu alte zeci de mii de cetățeni ai capitalei spre luminoasa Poartă a Soarelui. Aici a avut un scurt schimb de vederi, care a durat peste șase ore, cu impunătoare formațiuni pedestre și călări de polițiști, înarmați ca pe vremea războiului din 1936 (bineînțeles, atunci cu echipament german, acum cu armament perfecționat american).

În discuție, odată cu restul de pietre, zburau prin aer cu aceeași precizie lozincile: „Asasinilor! Jos copoii!” „Libertate!... Vrem libertatea presei!”

Și cum gerul se menținea la un nivel cu totul neobișnuit, în această iarnă excepțională, într-un colț al pieței s-a înalțat un foc uriaș din maldărul de ziare „Arriba”-oficiosul lui Franco. Un grup de demonstrații care voiau să-și manifeste sentimentele spontane în spații mai largi decît oferă Poarta Soarelui, a pătruns în clădirea postului de radio și fără îndoială că s-ar fi găsit pentru aceasta suficiente voci radiogenice, dacă poliștii întreprinzători n-ar fi tăiat cablul exterior.

Alt grup de manifestații a făcut o vizită inopinată direcției generale a Siguranței Statului ajungînd plină pe acoperiș. Aici au coborît steagul în semn de doliu pentru studentul ucis.

Pe marginea scaunelor, în fața biroului, cu brațele căzute pe genunchi stau înșirate excelențele: Blas Perez, ministrul de interne, Arias Salgado, ministrul presei și al informațiilor, secretarul falangei, Fernandez Cuesta și Rafael Hierro, directorul general al Siguranței.

Franco citește un ziar francez, deobicei prieten. Ochii i s-au încrucișat din pricina apropierei de hrtia motolită:

„...Unii dintre faimoșii noștri confrăți „News Chronicle”, care e foarte liberal, vorbeste în acești termeni despre Franco: «Dacă n-ar fi decît stupid! Dar recentele incidente din Madrid — manifestațiile provocate de dictator și care s-au întors împotriva dictaturii — ilustrează prea bine legenda ucenicului vrăjitor. «Sau, după cum afirmă ziarul englez: «Dacă stîteți în primăjdie de a sări în aer, nu aruncați petarde!»

Franco a desăvîrșit mototolirea ziarului prieten și își trece în revistă musafirii. Apoi întrebă cu un ton plin de îngrijorare:

— Ce ai, Don Blas Perez? Tremuri...

Ministrul de interne răspunde în clănțanitul danturii:

— E o iarnă excepțională, excelență.

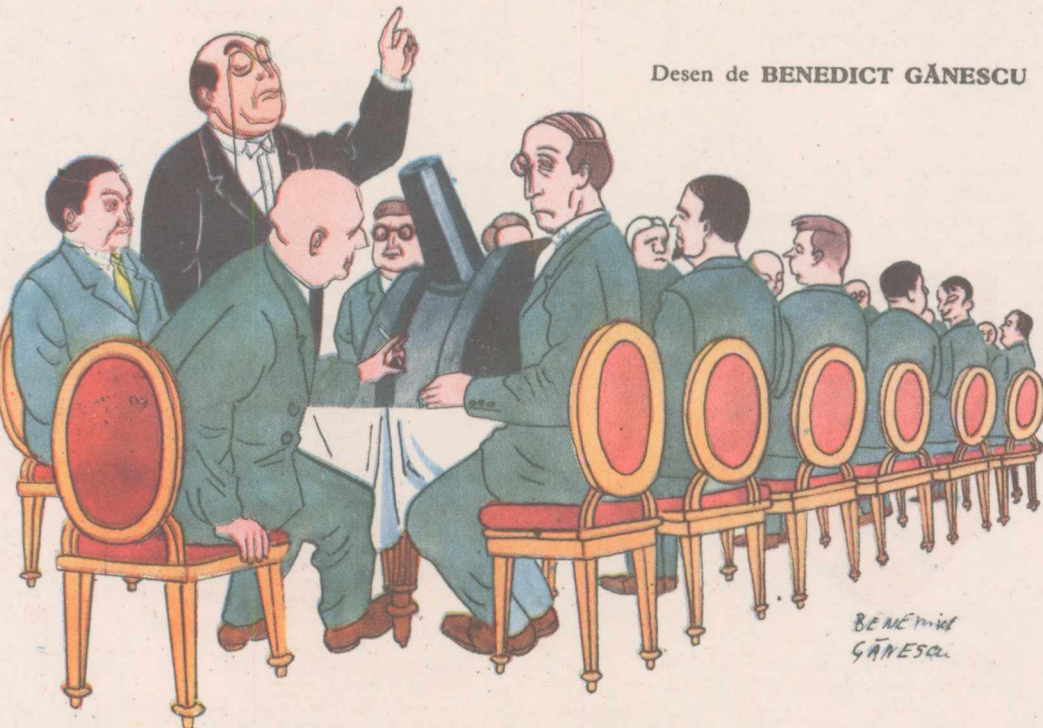

— Poziții. luați loc!

— Am luat..

Desen de I. DAVIDESCU

Desen de BENEDICT GĂNESCU

INTR-UN CONSILIU DE ADMINISTRAȚIE DIN OCCIDENT

— Domnilor, pentru a demonstra dorința noastră de pace, noul nostru tip de tun se va numi: „Pax”!

IN LUMINA FAPTELOR

LA CE VISEAZĂ MISS-BLE DIN TEXAS

Pe vremea când generalul 'Naghib fusese răsturnat dela cîrma statului egiptean, cine gîndiți că s-a bucurat din cale afară, mai mult chiar decît oricare altul?

Miss Robinson!

Cine este această domnișoară?

Ea este o tînră și foarte bogată yankee care, — cum singură o mărturisește, negru pe alb, — din pasiune pentru mustățile ex-regelui Faruk al Egiptului, și pentru că nu are nimic de făcut, s-a apucat să înființeze, cu concursul a patru zeci și trei de alte yankee tînere, foarte bogate și fără nicio treabă, „Liga Femeilor Americane pentru Apărarea Regelui Faruk”, (American Women Defense League of King Faruk) și, după spusa reporterilor, „a lansat o cruciadă pentru reabilitarea lui Faruk, un adevărat martir”.

Pină una-alta, „martirul” toacă la Neapole, în chefuri, pariuri la curse și mize la ruletă, enormele grămezi de aur și pietre prețioase furate poporului egiptean și încărcate pe yachtul care l-a dus în exil. Iar Miss Robinson visează că Faruk, rămas fără lețcaie, îi va schimba de hațrul zestrei, titlul ei actual de regină a zarzavatului în acela de regină (de carton) a Egiptului.

LA CE BUN?

În unul din ultimele numere ale revistei „Collier's” citim:

„Cerculă svonul că măsuri serioase vor fi luate ca Senatul să-și reia vechile ocupații de corp legislativ și să înceteze de a mai fi o agenție de detectivi.

Vom ține în curent pe cititorii noștri cu măsurile luate”.

Noi putem ține în curent, de aici, din București, pe cititorii revistei „Collier's”. Nu se va lua nicio măsură. Toate legile fiind astăzi călitate în S. U. A., ce rost ar mai avea ca Senatul să voteze legi noi? Cele noi nu sînt aidoma cu cele vechi? Atunci la ce să se mai ostenească domniile detectivi, adică, pardon, senatori?

CINISM

Într-o broșură publicată de comitetul organizator al celui de al 7-lea Festival de Artă din San Francisco, sculptorul Beniamino Bufano își lămurește admiratorii:

„Am sculptat *Pacea* în formă de bombă, ca să exprim ideea că pacea, ca să fie astăzi păstrată, trebuie să fie o pace armată. Războiul modern, care include bombardarea copiilor, nu-și are reversul într-o pace interpretată prin simbolul convențional al ramurii de măsline și al porumbelului alb!”

Ce nu spune „artistul” este că, dînd păcii o formă „atomică”, a ținut să se asigure că nu va fi chemat în fața comisiei pentru cercetarea activității anti-americane.

DIPLOMAȚIE OCCIDENTALĂ

Unui înalt funcționar din ministerul de externe francez, i-a scăpat într-un moment de surprinzătoare sinceritate, o regretabilă mărturisire făcută unui corpondent al revistei „Time”: Datoria purtătorilor de cuvînt oficiali ai miniștrilor de externe occidentali este „să mintă și să desmîntă”.

D. ministru Georges Bidault, care a reprezentat guvernul francez la conferința dela Berlin, n-a desmîntat.

MELODRAMĂ și DRAMĂ

SAU
PISICA-MAMĂ
— 3 acte, prolog și epilog
de EUGEN FRUNZĂ

Se dedică nobilelor ladies și nobililor gentlemen, membri ai „Societății onorabile a pisicilor”, (The Honourable Company of Cats) fiind în Anglia întru fericierea poporului englez.

PROLOG

Ce bine-i să trăiești la Londra...
(E cineva să contrazică?!...)

Ce bine-i să trăiești la Londra
Va să zică!
Posează lady, hipohondra,
O pisică...
Pisica — bună bucătică!
Când simte șobolan,
De frică
Se face ghem după divan
Și strigă
De se strică...
Dar toată lungă nopticică
Se ține... de motani.

ACTUL I

De fapt, făptura-i grațioasă
Nu-n nu știu care pod de casă
Veni pe lume —
Nici de fel!
Că-n scutec de mătăsă
Ea s-a trezit, la un castel
Cu vechi renume,
Intr-un peisaj romantic
Bătut de spume
Pe țărmul vechiului Atlantic...

Când se născuse mititica
Dela castel porni o telegramă:
Lady-mama către lady-filca
„Ura stop născut pisica
Puii buni de pus în ramă

A ta mamă“.

Apoi sosi din Londra
Telegrama:
Hipohondra către lady-mamă:
„Vai stop ura te implor
Vreau mămică o pisică
Mor de spleen mămică mor

A ta fiică“.

ACTUL II

A doua zi o duse majordomul
Gătit în frac și jovial,
Ca pe o lady, cu simplonul,
Veghindu-i somnul și bon-tonul...
Pe cel din urmă-n special...

(Căci între noi rămâne dacă
Vă spun că miorlăia oleacă)

Și iată, iată, iată,
De-odată
Sfârșindu-și traectoria
În marea capitală,
Dintr-un carton cu vată
Drept la cucoana-n poală
Descinse-n toată gloria
Micuța Euforia...
Și-a fost, ca niciodată,
O dublă miorlăială,
Și-a fost o frehezăie!...

Căci iată
Cum se scria
In Anglia istoria!...

Dar toate acestea-s amintiri, copilărie...
Le-am evocat pur biografic — sa se știe...
Trecură de-atunci vre-o patru ani
Și Euforia cea mică
Se pomeni domnișorică
Și dragă multor curtezani...
Ce mai pisică
— Bună bucătică! —
Inclt și soțul lord, la o adică
Ii spuse melancoliceii soții:
„Mămico, e de rău, să știi!
Pe cinstea mea de gentleman
Pisica
Toată nopticică
Se ține-n văzul lumii de motani!“

La care însă hipohondra
A zis duios: „Așa-i la Londra!...“

ACTUL III

Ei bine, a urmat o melodramă:
Simpți pisica într-o zi
Că va fi mamă...
Din zi în zi, din lund-n lund
Se rotunjea ca o cunună,
Plină-ntr-o zi, măturisi...

„Halal de tine, Euforia,
— Răcni cucoana-n panică —
Ne-ai murdărit toată istoria
Britanică!“
Și hohotind de plins mai zis-a
Cum că se-neacă în Tamisa...

Dar dintr-odată, ca scînteia,
Țîni ideea:
„Ce-ar fi?... Ce-ar fi, mă rog?... Ce strică?...
Doar n-am să mor dintr-o pisică!...“

Și-n timp ce viitoarea mamă,
Servită de valet,
Mînca un ou în zeamă,
Pe un șervet,
Trimise lady, în secret,
O lungă telegramă:
„Mămico stop sint disperată
Fetica eată
O internez maternitate
Trimite la tine pui
Să nu spui nimănui
De cele întimplate
Sint distrusă stop implor
Altfel mor
Mămică, mor.

A ta fiică“.

A doua zi o telegramă
Sosi dela castel:
„Draguțo stop fii fără teamă
Trimite puii

A ta mamă“.

Și astfel, dacă nu mă-nșel,
Sfârși, suszisa melodramă...

Ba nu! Se cere să mai spun
Că-n ziua cu pricina
Pisica-eroina
Si lady, în comun,

S-au deplasat cu limuzina.
Și că rămasul bun
S-a săvîrsit cu pietate,
Cu sărutări pe saturate,
Intr-un salon
Anglo-saxon
Din nobila maternitate...
Inclt fiind de față, trei lehuze
Făcură „miau“, certindu-și scuze...

Mă rog, ce-a mai urmas se știe:
Născu pisica așadar
Ca o brisanică soție
De nobil demnitar...
Iar majordomul
Gătit în frac și jovial,
Luă avionul —
Și în curînd cei șase pui de mișă
În loc de țăță
Sugeau cu seta biberomul

Intr-un castel, pe-un țărm romantic
Al vechiului Atlantic...

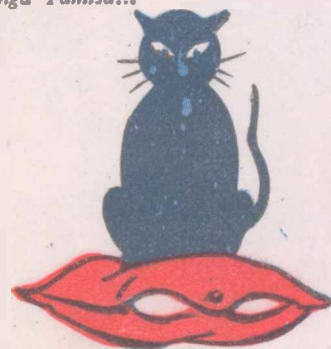
EPILOG

Ce bine-i să trăiești la Londra
Vasădică!
Să și lady hipohondra,
O pisică.

O duci ca-n rai — precum vedeși —
Și ai de toate:
Motani, mașină și valeși,
Maternitate...

Dacă se făcu iar sîndăoasă
Eroina,
Și o aduse iar acasă
Limuzina...

Doar că-n aceeași zi, grămadă,
Pe-o alee,
Sfârșită-n colb avea să cadă
O femisă...
Un loc să nască nu găsea
În tot orașul;
Sfârșită-n colb murea și ea
Și copilășul...
Și o priveau trei prunci în chin,
Fără părinte,
Căci tatăl lor muri pușin.
Mai înainte
În mahalaua de docheri
Lîngă Tamisa...

(O, dați-mi voie, lorzii cer
Să schimb culisa!...)

Ce bine-i de trăit la Londra
Va să zică!
(E cineva să contrazică?!)
Nici de frică!

CÎNTĂREȚUL

Fabulă de ȘTEFAN TITA

Intr-o dimineață ca un pom în floare,
Cînd sub rîmurișul razelor de soare
Se-nălța un cîntec lin de ciocîrlie,
S-a trezit ecoul cîntăreț să fie.
— Poate ciocîrlia mai bine ca mine
Să cînte pădurea, zărilor senine?
Nu! Nici pomeneală! Vocea ei subțire
Nu poate cuprinde tot ce-i viu în fire.
Cîntă doar pe-o coardă, pe cînd vocea mea
Tot ce este sunet e cuprins în ea!

Și convins ecoul cîntăreț că este
Cu un glas de aur ca dintr-o poveste,

A pornit pe dată un concert să dea,
Să uimească lumea prin cîntarea sa,
Așteptînd pe urmă, între două pauze,
Să răsune codrul de prelungi aplauze.

A cîntat ecoul și a așteptat
Să fie, firește, mult aplaudat,
Însă în pădure n-a mișcat o frunză.
— Asta ce să fie? Oare ce s-ascunză?
N-a mișcat o frunză, nici un fir de iarbă
Indignat ecoul a-nceput să fiarbă
Și în goană mare a pornit tînd
Să se jeluiască cumătrului vînt.

— Spune tu, cumetre, cum e cu pînțîșă
Să primesc o astfel de grea umilîșă?
E o lucrătură, nici vorbă nu-ncape,
Invidioși confrășii, vor să mă îngroape,
Spune tu, amice, că ești cîntăreț,
N-am cuprins în cîntec tot ce e măreț?

Zgomotele gliei, zvon prelung de bucium,
Vuiet de talazuri ce pornesc în zbucium,
Cîntec de tractoare, strunguri și furnale,
Brazde răsturnate, mari hidrocentrale...
Am pus tot, răspunde, nu este așa?
Stă și-ascultă vîntul și-apoi zice:

— Mda,
Totu-i pus în cîntec și tractor și glie
Dar n-ai pus un lucru...
— Care?
— Măiestrie...

Morala vine
Dela sine:
Nu e de ajuns să cînși lucruri o mie,
Ca să devină șablonul poezie...
Mai trebuie, precum spunea cumătrul vînt,
Și-o leacă de talent la cînt...

Datorită lipsei de control din partea dr. Nemeșiu Nicolae, medic șef al raionului Tg.-Ocna, moașa oficială El. Diaconu, din comuna Gropile, pretinde plocoane dela bolnavi.

Cu cit se arată el mai „dezinteresat”...

...Cu atît mai mult își manifestă ea interesul.

Desen de V. TIMOC

EPIGRAMME

Unui funcționar leneș

Hai grăbește! Arată-ți zelul
Să termini la timp tabelul.
Și-a răspuns foarte firesc:
— Peste-o oră... mă grăbesc!

Unuia care critică cu orice preț

— Ridică o lipsă fantezistă
Nu-l critici, deci, în mod cinstit.
— Cum? N-are lipsuri? Nu există?
Atunci, nu-i rău: l-am prevenit!

V.

Unele magazine „Com-
lemn” mai livrează cum-
părătorilor mobilă de ca-
litate inferioară.

La „Comlemn” găsești, măi frate,
Multă mobilă în rate
Dar cînd rata se împlinește
Mobila te părăsește.

Unei frizerii

„Nu primim bacșiu!” scrie
Pe pereții la frizerie
Și bacșiu cum vedeși
E „oprit” pentru pereți.

Renea Horia

Unui fost responsabil de centru de piine

Sperțar, brutal cu lumea, nemulțumind destui
El s-a crezut, pesemne, etern în postul lui.
Acuma meditează, profund, nesocotitul
Că cetățeanul are... și piinea și cușitul

R.

Redactorului unei reviste

Giopîrîndu-ți manuscrisul
Te poștește indecis:
„Mai refă-l și vino mîine”
...Ca să-ți taie ce-ai mai scris.

S. Zamfir

Prăjituri amare

Am rămas din copilărie cu o pasiune: îmi plac prăjiturile. Pune-mi pe masă o scrumbie à la grec, un spritz și o prăjitură și... mă viri în mare încurcătură pentrucă, trebuie să recunosc, am mai multe pasiuni, printre care, scrumbia à la grec stropită de un vin bun, vine la locul doi în clasament după prăjituri. Acestea însă, rămân marea mea pasiune. N-o să vă mirați deci, dacă, aflându-mă de curind într-o excursie la Predeal, primul drum pe care l-am făcut, n-a fost nici la cabana „Trei brazi”, nici pe Cioplea, ci la cofetăria T. A. P. L. din localitate.

Am intrat și m-am așezat la o masă. O tovarășă ospătară s-a apropiat de mine:

— Dumneavoastră ?
— Prăjituri, tovarășă, prăjituri, am răspuns eu repezit și simțeam cum mi se pune un nod în gît, căci în ziua aceea, încă nu mîncasem nimic.
— Imediat, a răspuns ospătară. Vine...

După cinci minute, am întrebat:
— Prăjiturile mele, tovarășă, ce-i cu ele ?
— Vine, tovarășe, vine...

După alte zece minute, în care nodurile din gît deveniseră tot mai dese, am insistat, cu glas rugător:

— Tovărășico... prăjiturile mele...
— Vine, tovarășe, vine...

Calmul ei m-a scos din sărite.
— Dar de unde „vine” tovarășă, că „vine” atît de greu ? Că doar nu „vine” dela cincizeci de kilometri ?!

— Nu, mi-a răspuns ea, tot calmă, nu vine dela cincizeci de kilometri, vine dela douăzeci și unu!

Am făcut ochi mari, și eram gata să cred că-și rîde de mine.
— Le aducem dela Orașul Stalin, tovarășe! Trebuie să pice!

Ce era să mai zic ? Am așteptat Am așteptat la cofetăria din Predeal, ca să mîncînc prăjituri din Orașul Stalin!

— Dar dumneavoastră aici n-aveți laborator ? N-aveți local ?
— Avem local... dar n-avem laborator!

În sfîrșit au venit și prăjiturile.
— Să-mi dați una din astea, două din astea, și una la fel cu aia. Mi le-a adus. Știți cum ? Pe o bucată de hîrtie! Mi le-a pus pe masă întîi hîrtia și peste hîrtie prăjiturile. Iar am făcut ochi mari.

— Farfurii n-aveți ?
— Avem, tovarășe, se poate ?
S-a uitat la mine jignită.
— Atunci... de ce mă serviți în hîrtie, dacă aveți farfurii ?
— Avem... dar se murdăresc.
Avea dreptate. Totuși, eu am găsit că dificultatea nu e de neînălțurat.
— Și ce-i dacă se murdăresc ?
— Trebuie spălate!

Asta așa e. Dacă-ți dă prăjitura în farfurie, se murdărește farfuria. Pe urmă trebuie s-o spele. Iar servești, se murdărește din nou, fugi la cișmea, bătaie de cap! De ce atîta teavatură, cînd ai hîrtie la dispoziție ? Ce, e mai dulce prăjitura în farfurie decît în hîrtie ? Nici pomeneală !

— Bine, am oftat eu ! Atunci...
Am vrut să cer și un pahar cu apă dar m-am oprit la timp. Dacă mi-a dat prăjitura în hîrtie, cine știe în ce-mi mai dă apă !

— Tovărășico, am îndrăznit eu, așa, ca să încerc marea cu degetul, dar... o linguriță ? Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ce-mi dă ?

— O linguriță ? Da, imediat !

Am respirat ușurat. Mi-a adus o linguriță. Cînd s-o înfig în prăjitură, m-am oprit cu lingurița în aer. Observasem niște urme. Le-am studiat îndelung: ce să fie ? Rugină, sau urmele altei prăjituri ? Dilemă mare. În cele din urmă, am găsit. De toate: și rugină și urme. Ce-i de făcut ? Ori nu mai mîncînc prăjitura, ori îmi dă altă linguriță.

— Tovărășico, n-ai vrea să-mi dai... să aleg ?
M-a privit mirată.

— Păi, ați ales, tovarășe ! Și cu ciocolată, și cu cremă, și cu frișcă...
— Nu... să vezi... eu aș vrea, fără cremă, fără frișcă și fără ciocolată...

— N-avem asemenea prăjituri...
— Nu prăjituri... Lingurițe !

N-avea. Toate ruginite și toate nespălate.
— Frate, zic eu, de ce nu vă organizați mai bine ?

— Adică, cum ?
— Adică să faceți cu lingurițele tot așa cum faceți și cu farfuriile !

În felul acesta o să aveți lingurițe curate ! Nu ? Dacă ați înlocuit farfuria cu hîrtie, de ce n-ați înlocui și lingurițele cu bețișoare ?

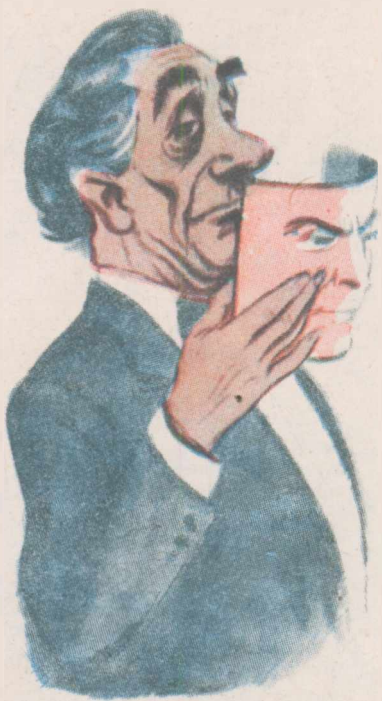
Prăjituri, am mîncat la Orașul Stalin.

Ana Vera Dumitrașcu

Desen de H. LERU

OSPĂTARUL : — Aveți răbdare ! Nu vedeți că ținem o conslătuire despre buna deservire ?

Salaul

de AL. STOIAN

Cu pași mici, despărțindu-se cu greu de primăvara de afară, maestrul trecu pragul deasupra căruia o tăbliță anunța „Intrarea artiștilor”. După ce se opri câteva clipe în scenă spre a se convinge că a sosit la vreme, cu acelaș pas măsurat, se îndreptă spre cabină. „Vă salut maestre”, îl întâmpină respectuos unul din oamenii de scenă.

— Ați început de mult?
— Acușica, maestre...

Restul frazei i se opri în gît, deoarece maestrul intrase în cabină, socotind, probabil, că s-a întins prea mult la vorbă.

— Bună ziua, maestre, spuse cabiniera grăbindu-se să-i ia pălăria și pardesiul.

— Ce mai faci, Mario? o întrebă protector maestrul, cu tonul omului care întâlnește, după vreme îndelungată, o veche cunoștință. Nu mai aștepta însă răspunsul femeii, deoarece cunoștea refrenul: „Cu reumatismele, maestre”!

Toată lumea îi spunea „maestre”, deși mai toți socoteau că realizările lui nu-l îndrituiau să poarte acest titlu.

Era un actor care, cu toate că avea unele calități, nu izbutise să se afirme, să fie ceea ce se cheamă „un mare artist”. Totuși, pentru conștiințiozitatea sa, pentru cei „aproape patruzeci de ani de cînd slujea” — cum îi plăcea să spună — „cu abnegație și devotament teatrul somînesc”, pentru experiența sa, era apreciat și chiar stimat.

Mai ales tineretul, îl înconjura cu toată atenția. Mulți erau impresionai de aerul lui distins, de vorbirea sa aleasă, presărată cu replici din piesele în care jucase, de părul alb care-i încadra o față tînără, încă frumoasă. Le plăcea să-l asculte povestind amintiri din lunga sa activitate scenică. Fusesse prieten — așa cel puțin susținea el — cu Tony, cu Bulfu, cu Aristide, cu Neca Iancu, cu „Meșterul” cu mulți mari actori cărora le spunea pe numele mic ca o dovadă nedesmințită a intimității lor.

Tocmai isprăvise cu grimatul, cînd se deschise încet ușa, și, timid, aproape speriat, apără capul tînărului actor Ticulescu.

— Să trăiți, maestre, sper că nu vă deranjez...

— Dimpotrivă, dragă prietene, îmi pare bine că ai venit! Cu ce ocazie?

— Venisem să văd cum vă machiați... Mai ciupim nițică meserie. Cît de mult avem de învățat dela dumneavoastră...

Maestrul primi complimentul cu un zîmbet ușor, în vreme ce cu mîna încerca să protesteze. Se vedea însă bine că spusele lui Ticulescu îi făceau plăcere.

Vorbiră de una, de alta, apoi, ca din întimplare, Ticulescu spuse: — La „Compscariia” s-a dat azi șalău...

Maestrul tresări.

— Șalău?! Slăbiciunea mea...

Celălalt nici nu-l lăsă să termine vorba și se grăbi să-l vestească.

— Știam, maestre, d-ai-a v-am și luat două kilograme.

— Unde e peștele?

— Vi l-am dus acasă. Cred că la ora asta doamna îl prepară... În aspîc... Cum vă place dumneavoastră...

— Îți mulțumesc, dragă prietene. Îndatoritor ca de obicei. Și după ce-l întrebă de preț, și numără banii pe care Ticulescu îi luă cu un aer stingherit.

Cu gîndul la șalău, maestrul deveni și mai amabil. Îi vorbi lui Ticulescu de talentul său incontestabil, îi spuse că l-a văzut într-una din seri în nu știu ce piesă, și îi prevesti o mare carieră artistică.

Discuția alunecînd din omeniiul culinar în cel al teatrului îi dădu prilejul tînărului achizitor de șalău să-și arate nemulțumirile, să se plîngă de directorii de scenă, de persecuțiile la care e supus.

— Știți că zilele astea intră în

repetiție o noua piesă? Georgescu o pune în scenă. Știți pe cine a distribuit în rolul principal? N-o să vă dea prin mîni. Pe Voinea. Și vă asigur că rolul parcă ar fi fost scris pentru mine. Mi-a spus Mioara dela secretariatul literar!

— Zici că Georgescu o pune în scenă, întrebă maestrul și un nor îi umbrî fruntea, Georgescu?... Nefericitul asta n-are ce căuta în meseria noastră. Și, mă rog, ce fel de rol e? întrebă în continuare.

— Un tînăr care e prins de dușmani și care pină la urmă moare... Ba nu, scapă... ba nu, însfîrșit, nu știu exact...

— N-ai citit piesa?

— Nu, n-am citit-o, dar Mioara spune că e vorba de un tînăr... un băiat de optsprezece, nouăsprezece ani...

— Bine, am să vorbesc eu cu Georgescu, nu prea îmi face plăcere, dar pentru dumneata...

— Vă mulțumesc, maestre, să trăiți...

În clipa aceea soneria îl vesti pe maestru că trebuie să coboare în scenă. Îi întinse mîna lui Ticulescu.

— Cum zici că-i spune piesei?

— Să vedeți... nu știu, dar am să mă interesez și vă comunic eu...

— Bine! și maestrul încheie stringîndu-i călduros mîna. N-ai grijă, vorbesc eu cu Georgescu. Și îți mulțumesc din suflet pentru șalău.

***

A doua zi, maestrul se întîlni cu Georgescu.

— Să trăești, tînărul și talentatul meu prieten, spuse maestrul răspunzînd la salutul respectuos al lui Georgescu. Ce mai faci? Am auzit că dumneata pui în scenă piesa aia... cum dumnezeu îi spune? Bună piesă! Cine joacă rolul principal?

— Care din ele? Sînt cîteva roluri principale!

— Păi, — maestrul îl blestemă în gînd pe Ticulescu care nu-i spusese nici măcar numele personajului — tînărul acela care e prins de dușmani...

— Aia de optsprezece ani?

— Aia, frate dragă, ce naiba...

— A, da... Eu m-am gîndit la Voinea. Nu e nimic definitiv, dar...

— Voinea? făcu disperat maestrul cu aerul unui om care se găsește brusc în fața unei prăpastii. Asta îți dă piesa peste cap.

— Dar dumneavoastră la cine v-ați gîndit, maestre?

— De, știu și eu... rolul l-ar putea juca eventual și Ticulescu, deși e încă lipsit de experiență. Dar ce nevoie mai ai să te gîndești la altul, cînd mă ai pe mine în teatru? Crede-mă, îmi cunosc posibilitățile, rolul îmi vine ca o mînușă. E scris special pentru mine. Fără falsă modestie, ai mare noroc că sînt angajatul acestui teatru. Ia spune, ce părere ai?

— Maestre, răspuse Georgescu după ce chibzui puțin, mi-ați dat o idee foarte interesantă, la care trebuie să mă mai gîndesc. În orice caz, eu vă mulțumesc din suflet. Nici nu știți ce ajutor îmi dați. Și, după ce-i strîlince cu căldură mîna, se depărtă grăbit.

Iar maestrul se îndreptă, liniștit, spre casă.

Îl aștepta, în aspîc, șalăul lui Ticulescu.

.....

Peste cîteva zile s-a așigat, la rezigator, lista.

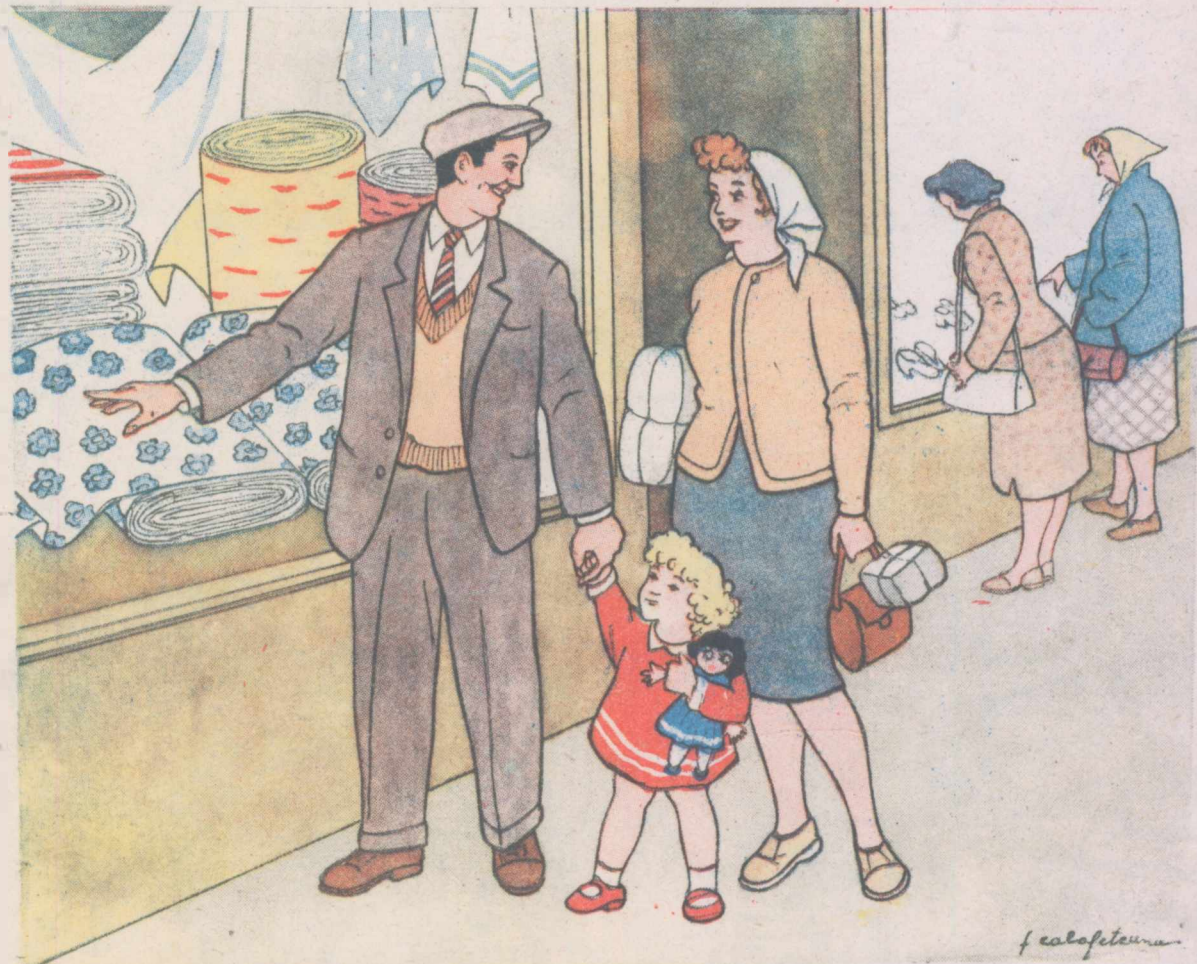
Tot Voinea a fost distribuit.

Prilej de reflecții amare între Ticulescu și maestru:

— Ai văzut, maestre?

— Dragul meu Ticulescu, ce să-ți mai spun? Eu am insistat, m-am sbatut, te-am susținut, le-am demonstrat. Inutil. Georgescu asta nu se pricepe la nimic.

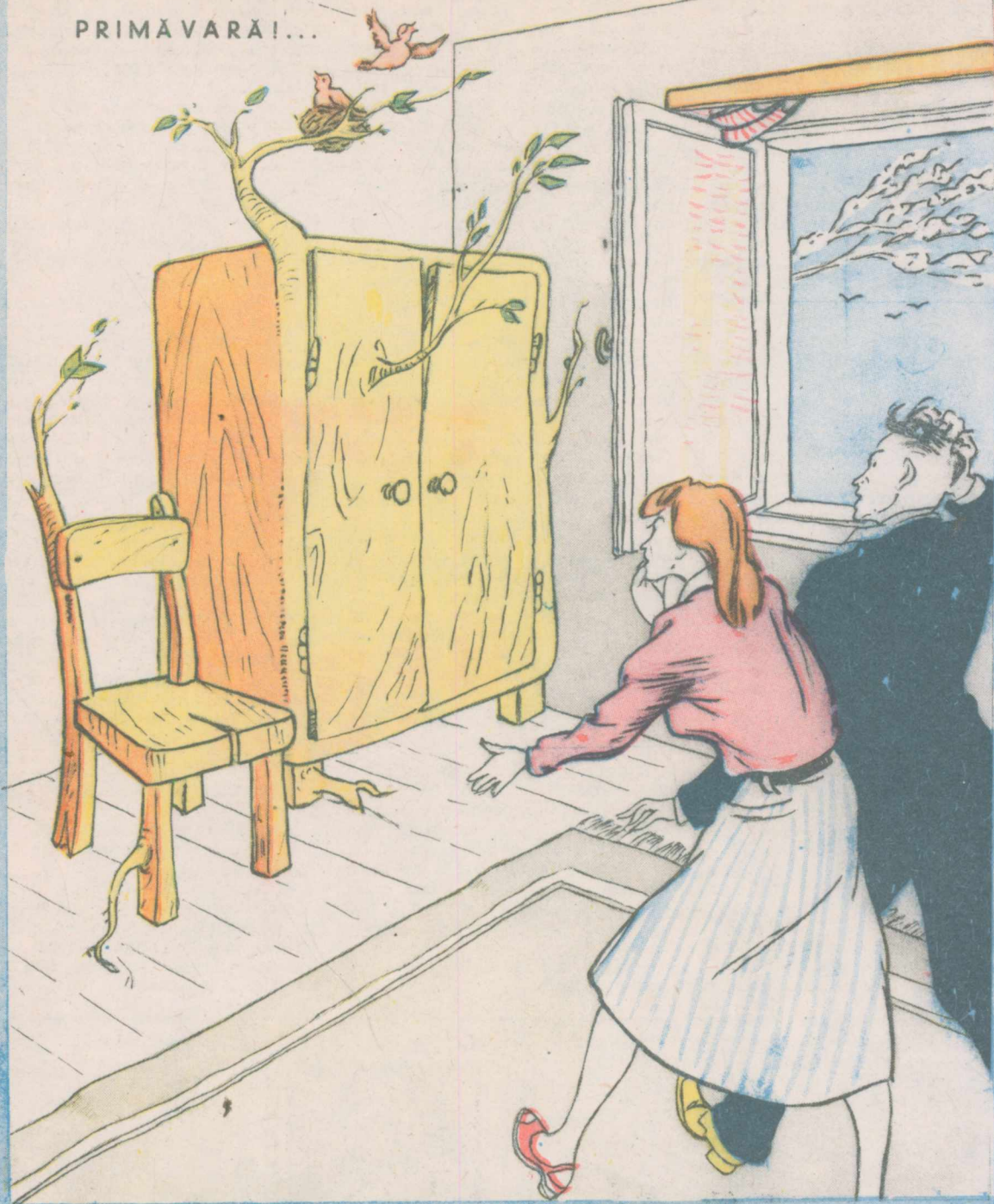
Desenele unor fesyrturi sînt urite iar altele sînt prea învechite.

— Îți amintești? Rochia pe care ți-am dăruit-o acum șase ani, la nuntă, avea exact desenul ăsta!
— Să sperăm măcar, că pină la nunta fetiței noastre, se vor găsi noi modele!

Desen de F. CALAFETEANU

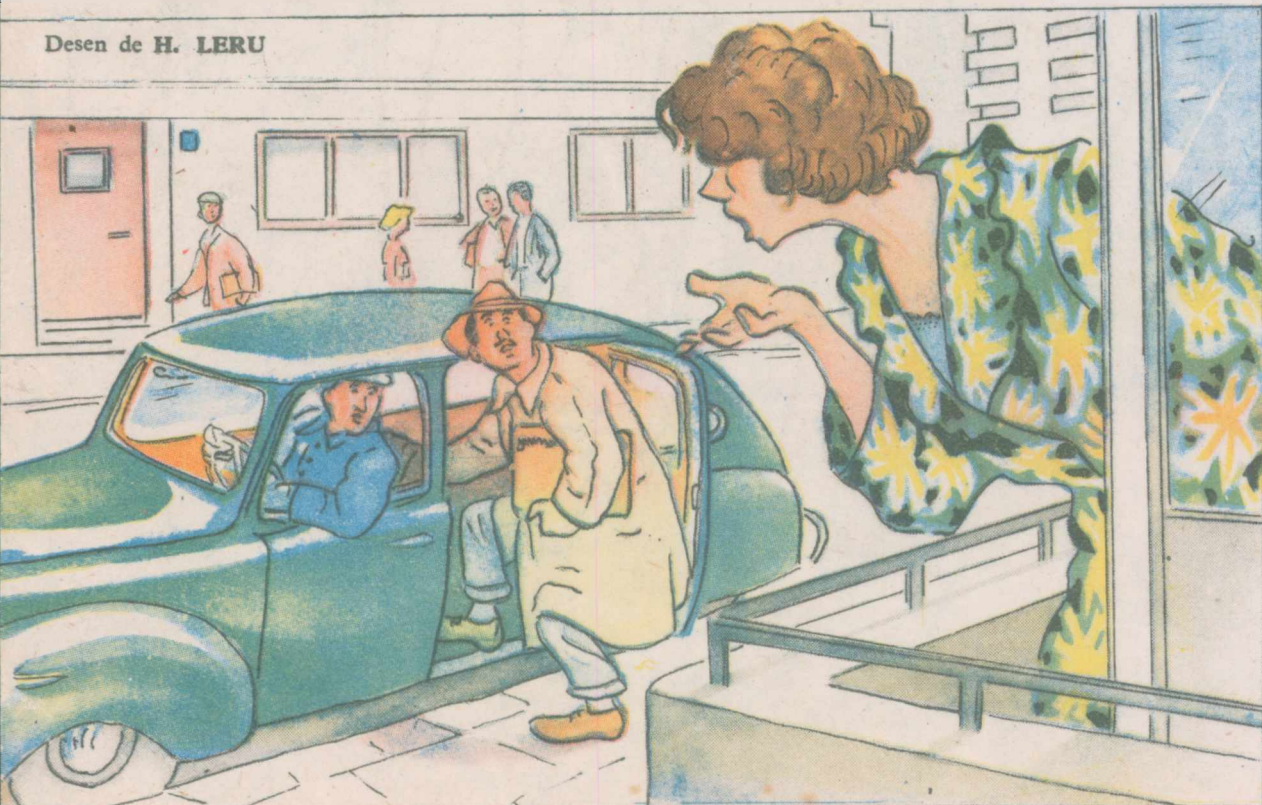
PRIMĂVARĂ!...

Desen de EUGEN TARU

SOȚIA DIRECTORULUI ȘI MAȘINA INTREPRINDERII

Desen de H. LERU

— Iu n-azi? Du-te pe jos la birou că am de făcut niște cumpărături.

— Sezisat cu privire la asistența cu medicamente a locuitorilor din comuna Siliștea, raionul Topoloveni, regiunea Pitești, — Ministerul Sănătății (Direcția generală farmaceutică, Serviciul organizatoric) ne-a răspuns în noiembrie 1953 că „s-au luat măsurile necesare pentru înființarea, încă în cursul acestei luni, a unui punct farmaceutic“ în acea comună.

Cum „în cursul acestei luni“ (a se citi: noiembrie 1953) punctul farmaceutic nu a fost înființat, se pune (în cursul acestei luni: mai 1954) întrebarea: în ce lună din cursul acestui an vom primi, în chestiunea respectivă, din partea forului respectiv, un răspuns... formulat mai puțin... formal?

— „Centrocoop“ a fost sezisat prin „Urzica“ de faptul că un vânzător dela magazinul cooperativei „Rahova“ din Bd. 6 Martie, colț cu str. Brezoianu... micșorează cantitatea de unt vândută consumatorilor... măbind cantitatea de hirtie folosită la ambalaj.

Și „Centrocoop“ ne-a răspuns: sezisată, conducerea cooperativei a sancționat abaterea: vânzătorul a fost mutat disciplinar.

Iar verificarea la fața locului constată: e adevărat; a fost mutat... de lângă fereastră, că stătea în curent.

— Secția comercială a Sfatului popular raional Piatra Neamț, sezisată că la „Alimentara“ din Dodeni-Bicaz nu se respectă orarul și se vinde pe sprinceană, ne răspunde: „pentru abateri repetate“, gestionarul magazinului va fi mutat disciplinar.

Realitatea: după două luni de la acest răspuns, gestionarul e tot acolo, în același loc.

E în același loc, dar nu e... în locul lui.

— Comitetul pentru cultură fizică și sport, raionul Sibiu, sezisat că, din vina sa, fiindcă nu sprijină deloc sportul local, nu există la G.A.C. și S.M.T. din Turnișor nicio activitate sportivă, ne răspunde: întrucât la Turnișor nu există nicio activitate sportivă... nu avem ce sprijini.

Un răspuns care ne-a făcut... cnocaut!

NEGRU PE ALB

● In nr. 5 al „Urzicii“, explicația de sub desenul din pagina 5 a fost greșită: contractele pentru îngrășarea de animale nu se încheie cu sfaturile populare, cum spunea explicația noastră. Remarcând greșala, ziarul „Informația Bucureștiului“ ne-a făcut (în nr. 209, pagina a doua) o critică justă, ajutându-ne în muncă. Ne însușim critica.

Insușindu-ne critica ziarului „Informația Bucureștiului“, nu ne însușim însă... gramatica și geografia.

Cu gramatica e așa: în chiar prima frază a articolușului dedicat nouă, se spune: „O caricatură sau un desen reușit nu au nevoie de mult text.“ Nu se zice „nu au“. Se zice „nu are“.

Iar cu geografia e așa: în acelaș număr, în pagina a treia, ziarul publică o telegramă intitulată „Greva docherilor danezi din portul Rotterdam“. Nu se zice „danezi“. Se zice... olandezi. Rotterdam nu e în Danemarea. E în Olanda.

● Am primit la redacție două cărți postale ilustrate. Prima reprezintă niște bărci cu pinze pe un lac, iar explicația tipărită pe partea cealaltă spune: „Munții Rarău, Pietrele Doamnei“. A doua reprezintă niște virfuri de munți, iar explicația pe partea cealaltă, spune: „Snagov, vedere pe Iac“.

Credem că, dect, „vedere pe Iac“, ar fi mai corect „vedere spre Iac“. Atragem atenția Editurii asupra acestei mici greșeli.

● In cartea „Cazul R — 16“ de Haralamb Zincă, apărută în Editura Tineretului, citim: — La pagina 16, rîndurile 5 și 6: „Spre marginea Bucureștilor, la capătul unei străzi periferice...“. Precizare utilă. Să nu se creadă cumva că ar fi vorba despre una din străzile... centrale dela marginea Bucureștilor.

— La pagina 23, rîndurile 21 și 22: „...s-a certat cu soția, fapt care nu se mai întîmplase în viața lui familiară“. Poate se mai certase omul cu soția, dar în viața... nefamiliară.

— Iar la pagina 51, rîndurile 5 și 6: „Afară, laolaltă cu întunericul nopții se lăsase o ceață neguroasă“.

N-o fi fost chiar ceață neguroasă. O fi fost doar... negură cețoasă.

SCANDALAGIUL

Desen de BENEDICT GĂNESCU

— Pe cine huiduiește ăsta? Dcar nu-i nimeni pe teren!
— Face și el antrenament pentru meciul de după amiază...

RAGĂ-MRZICU, DRAGĂ-MRZICU, DRAGĂ-MRZICU,

DRAGĂ URZICO,

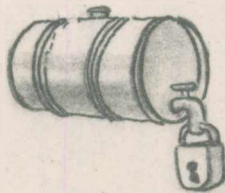
Dacă nu-l cunoști pe agentul veterinar Răutu-Gheorghe, nu trebuie să-ți pară rău. Nouă ne pare rău că-l cunoaștem.

Una din sarcinile sale, este și aceea de a face în mod gratuit injecții animalelor.

El însă are o altă teorie, cunoscută în toată comuna Lunca, raionul Trușești, unde-și face serviciul.

Dacă animalul e sănătos, nu are nevoie de injecții, și dacă e bolnav, la ce să-l mai chinuiești? Dela a-

dela regiune, și vă trimitem două sute de tone!... Repartiția e repartiție!...

Și birocrațismul e birocrațism, am spus noi.

Hințeșteanu B.
Orăștie-Hunedoara

URZICO DRAGĂ,

Ca să ajungi să vorbești cu Ștefaniu Dan, președintele Sfatului popular al com. Buhăești, raionul Negrești, trebuie să dovedești foarte multă dibăcie.

ceastă teorie fac excepții, cei care se poartă „frumos“ cu agentul, și-l tratează cu diferite șperțuri...

Urzicuțo, intervine! Știm că injecțiile tale n-o să ne vindecă animalele, dar poate că-l vindecă pe agent.

Darie Constantin
Trușești-Suceava

URZICUȚO,

Necesarul de petrol al raionului Hunedoara este de treizeci tone trimestrial. U. R. C. A. D.-ul regional deși cunoaște acest lucru, a repartizat Uniunii Raionale, o cantitate de o sută șaztezeci de tone!... Toate insistențele depuse spre a se retrage surplusul și de a fi repartizat altor localități care așteaptă acest petrol, au fost zadarnice...

— Încă un cuvînt, au replicat cei

Mai întîi de toate trebuie neapărat să vii trei-patru zile pe la Sfat pînă ai cîntea să dai cu ochii de dînsul. Și pe urmă... ei și pe urmă să nu care cumva să-l prinzi cînd vine de pe „teren“, pentrucă atunci este foarte surmenat și în urma prescripției lui Niță Niculae și a sfaturilor binevoitorilor săi prieteni, tovarășul Ștefaniu își ia medicamentul format din cel puțin un li-

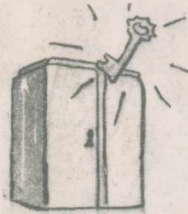
tru vin natur care-i împleticește limba.

Nu'vrei tu, Urzico, să-i dai un întăritor serios surmenatului nostru președinte?

Jimblaru Traian
Buhăești

URZICO,

Din întregul colectiv sportiv „Minerul“-Petroșani, cine crezi tu că-i cel mai bine echipat? Dulapul!... Da, ai auzit bine: dulapul! Are mingi, mănuși de box, bocanci, plase, la care noi nu putem ajunge

din cauza unei uși, a unei chei și a unui magaziner. În buzunarul magazinerului e află cheia ușii dulapului cu echipament, la care nu poate ajunge nimeni. Tovarășul Belea care a fost pînă de curînd președintele colectivului nostru, și care a fost ridicat în muncă, ne-a promis ajutor, dar pînă acum nimic. Aceeași belea: lipsa de echipament.

Urzicuțo, caută tu cheia ferme-cată care să-i ajute pe acești încuiați.

Tiberiu Dobosi
Petroșani

DRAGĂ URZICO,

În luna mai 1953 redacția ziarului „Steaua Rosie“ din Roman și-a propus să-și renoveze o cameră. Și s-a adresat la I. R. C. L. din localitate. Aici i s-a răspuns că se face.

Nu-i mare lucru. Dar trebuie contract și deviz. Tot în mai, deci, redacția s-a adresat Sfatului popular pentru deviz. Și aici i s-a răspuns

că se face. I s-a răspuns în mai și s-a făcut în august. Nu camera. Devizul. S-a făcut și contractul. S-a prezentat administratorul redacției cu devizul și contractul la tehnicianul I.R.C.L., tovarășul Vasiliu. Ce crezi că i s-a răspuns? „Se face“. Și a venit septembrie. Atunci, tovarășul Zeligman dela planificarea I.R.C.L.-ului Roman găsește o greșală în deviz. Apoi tehnicianul își amintește că trebuie și aprobarea dela regională. S-a reparat greșala, a venit și aprobarea, dar a venit și noiembrie. Însfirșit, se face. Dar „se face“ încet și se face și iarnă. Și lucrarea nu se mai face. Iată și primăvara lui 1954. Iarna a trecut, zăpada s-a topit și în cameră plouă. În mai se împlinește un an de cînd „se face“. Se face contract, se face deviz, se face birocrație, numai camera nu se face.

Spune-mi, dragă Urzico, cu asemenea birocrație... ce se face?

Frunză Petru
Roman

„URZICA“

Revistă bilunară de satiră și umor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15. Secția scrisori: 4.63.34.
Secția viața internă: 4.72.23

...mănușă...

V. Vasiliu 1934

UNCLE SAM : — Poftește, Mariana, curaj! Garanttez eu...

Desen de V. VASILIU